

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YURUYUS

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ-SAYI: 112-31 MAYIS 1977 FİYATI: 5 TL

BAŞBAKAN ECEVİT ÜLKÜ OCAKLARINA BAŞARI DİLİYOR:

İŞTE BELGELERİ

BAGBAKAN
0444

Ankara, 25 Temmuz 1974

Ülkü Ocakları Derneği
Genel Başkanlığı,

Türk Silahlı Kuvvetlerinin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği hareket dolayısıyla belirtmek lütfunda bulunduğumuz duygu ve düşünceler bara güç kattı. Gösterdiğiniz dayanışma içinlikle teşekkür ederim.

Barışın ve mutluluklar dileğiyle saygılar sunarım.

ankara 45930 75 25 10 1974 20

sayın muharrrem emsek

ülkü ocakları derneği genel başkanı pk 374.

kızılay ankara

Bülent Ecevit
Başbakan

büyük türk toptumbilimcisi ve düşünürü ziya gökalp'in 50.ölüm yılı dolayısıyla düzenlediğiniz

uzgunum omrunu türk kültür ve uygarlığının sorunlarına vermek ve

türk düşüncesine önemli katkılarda bulunmuş olan ziya gökalp'i

yeniden değerlendirmek, türk düşünürlerinin hem görevi hem de

düşün hayatımızın canlılığının gereğidir. derneğinizin değerli

yoneticisi ve üyelerine bu güzel amaçlarında başarılar dilerim.

saygılar sunarım

bülent ecevit başbakan

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM İÇİN

Türkiye İşçi Partisi'nin Ankara'da Tandoğan alanında düzenlediği miting 27 Mayıs Cuma günü yapıldı.

8 Yıl sonra. Evet, 8 yıl sonra ilk kez, Türkiye İşçi Partisi sosyalizmin gücünü bir mitingde duyuruyordu. Alanda toplananlardan bir bölümü, gerilere 1965'lere, 1969'lara geliyor, gençler ise ilk kez bu heyecanı, coşkuyu yaşıyorlardı.

Mitingden önce, belirlenmiş çevrelerin ateşini yaktığı cadı kazanının kirlenmiş dumanları Ankara'ya yayılmıştı: "1 Mayıs'ta ne olmuştu?"; "TIP mitinginde büyük olaylar çıkacaktı"; "CHP mitinglerinde bile olay çıkıyordu, insan ölüyordu, kimbilir TIP mitinginde neler olacaktı?"

Bu cadı kazanına bir de emniyet mensuplarının çeşitli engelleme çabaları eklendi. Alandağı görevlilerin biri sık sık "içinizde bir çatışma olursa..." temasını işliyordu. Görevlilerin gündürleri etrafa yayılan yığılık ve mitingde katılımla engelleme çabaları, emniyet görevlilerinin ağzında böyle somutlanıyordu.

Alana çeşitli yönlere yönelen yolcular polis barikatları ile karşılaşmıştı. Alana gelenler sıkı bir aramadan geçiriliyor, özellikle anıt kabir yolunda ise bazı vatandaşların emniyet görevlileri tarafından geri çevrildikleri bile görülmüştü.

Nitekim, mitingden saatler sonra Karataş TV'si, mitingden söz ederken, bundan sonra yapılacak TIP mitinglerini de düşünerek miting alanında "5 tabanca bulunduğu" şeklinde yanlışlara başvuruyordu. Kuyruklu yalandı bu. Ancak burjuvazinin ve onun hizmetindekilerin açısından böyle haberlerin geçilmesi karama, yığılık ve korku yaratmak için birerbidir. Türkiye burjuvazisi ve onun hizmetindekiler. eninde sonunda kendileri-

ni yıkacak olan harekete karşı daha baştan böyle duyarlı, böyle titiz ve dikkatli davranıyordu.

Yayılmak istenen havaya ve bu engellemelere karşın binlerce Ankara'lı TIP mitingine katıldı. Yüzlerce güvenlik görevlisinin disiplinli, fedakar ve ancak bir partilide bulunabilecek görev anlayışları, mitingde katılanlar için tek başına yeterli güvenliği ve güvenceyi oluşturuyordu.

Türkiye İşçi Partisi'nin Ankara miting baştan sona bu bilinç, disiplin ve kararlılık içinde geçti.

Mitingde ilk konuşmayı Tüm-Der Genel Başkanı ve TIP Ankara Milletvekili adayını Erhan Tezgör yaptı. Tezgör'den sonra kürsüye TIP Genel Sekreteri ve Ankara Milletvekili adayını Nihat Sargın çıktı. Tezgör ve Sargın, konuşmalarında, sosyalist mücadelenin önümüzdeki seçimlere ilişkin çeşitli yönleri üzerinde durdular. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi açısından yaklaşan seçimlerin taşıdığı önem ve anlamı vurguladılar.

Son olarak, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran "sosyalist Türkiye" sloganları arasında sözlerine başladı.

Konuşması sık sık alkış ve sloganlarla kesilen Boran, özette şunları söyledi:

"Seçimler, adı üstünde, seçmen yurttaşların, kendilerini ve ülkeyi idare edecek partileri ve kişileri seçtikleri zamandır; oy verme bu seçmenin yöntemidir. Akıl, mantık gerektirir ki, yurttaşların doğru bir seçme yapabilmeleri için, seçime giren partiler ve adayları, ülkenin içinde bulunduğu durumu, karşı karşıya olduğu sorunları açık ve seçik bir biçimde gözler önüne sersinler; kendi politik bakış açılarından değerlendirsinler. Ne önerdikleri çözümleri, izleyecekleri politikayı açıklasınlar. İktidara adaylıklarını koyan partilerden bu özellikle beklenir. Oysa iktidara talip iki parti, AP ile CHP seçim kampanyalarını bu yola hiç gitmeden, bir korku ve endişe havası yaratıp, bunun ticaretini yaparak yürütüyor. Ancak Türkiye İşçi Partisi'nin bu sakat seçim taktiklerinin foyasını açığa çıkarması, ülke sorunları üzerinde ciddiyle durması ve seçmenlerden sonra işçi ve emekçi kitleleri büyük sıkıntılar beklediğine parmak basarak, "seçimlerin tek başına kurtuluş olmadığını" belirtmesi etkilerini göstermeye başlamıştır.

"Demirel, 'CHP 1977 Türkiye'sini üç ay bile idare edemez' diyor. Demirel'in bu sözü, 1977 Türkiye'sinin büyük, çetin sorunları olduğunu, ülkenin idare

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN
İLK MITİNGİ
27 MAYIS CUMA GÜNÜ
ANKARA'DA TANDOĞAN
ALANINDA YAPILDI.
POLİSİN ÇEŞİTLİ
ENGELLEMELERİNE RAGMEN
MITİNGE BİNLERCE KİŞİ
KATILDI. GENEL BAŞKAN
BEHİCE BORAN,
GENEL SEKRETER
NİHAAT SARGIN VE
TÜM-DER GENEL BAŞKANI
ERHAN TEZGÖR'ÜN
KONUŞTUKLARI MITİNG
BAŞTAN SONA TAM BİR
DİSİPLİN İÇİNDE VE OLAYSIZ
CEREYAN ETTİ.

edilmez durumuna getirildiğinin itirafından başka bir şey değildir. Uzun yıllar büyük sermaye sınıfı iktidardan ve son olarak da MC hükümeti ülkeyi bu hale getirmiştir. Türkiye'de sermaye sınıfı egemenliğini ve sömürüsünü ancak basılı, saldıran ve cinayetlerle sürdürürebilmektedir.

"CHP lideri de sıkıntılardan söz etmeye başlamıştır. 'Halkın değil, sömürerlerin kemerlerini sakarak güçlüklerin üstesinden geleceğini iddia etmektedir. Ne var ki, yapılarında ve yönetici kadrolarında işçi ve emekçilerin yer almazlığı; aday listelerinin başlama sömürerleri, sermaye sınıfı temsilcilerinin konduğu bir partinin sömürerlerin kemerlerini sakabilmesi imkansızdır. Cumhuriyet kurulduğundan beri Türkiye'de siredik olarak büyük sermaye sınıfı egemen olduğu içindir ki, hep işçi sınıfının ve yoksul köylülerin kemerleri sıkılaşmıştır.

"Türkiye'nin sıkıntılardan kurtulabilmesi, sömürerlerin kemerlerinin sıkılaşabilmesi için, işçi sınıfının, müttelif emekçi kitlelerle iktidarı için mücadele etmesi ve iktidara gelmesi gerekir. Bunu da ancak programı, tüzüğü, örgüt yapısı ve yönetici kadrolarıyla işçi sınıfının kendi bağımsız partisi olan parti yapabilir. Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfımızın politik mücadelesini yürüten tek partidir. Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılımıyla işçi sınıfımız parlamentoda yeniden yerini alacaktır."

Boran'ın konuşmasından sonra miting, başladığı gibi en küçük bir olay çıkmadan, bilinçli ve disiplinli bir biçimde dağıldı.

Mitingde katılan binlerce işçi, emekçi, ve aydın, Parti hareketinin ne olduğunu, parti disiplininin boyutlarını, partililerin görev anlayışlarını belki ilk kez, belki de 8 yıllık bir aradan sonra yeniden görüyorlardı.

YURUYUŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ

Sahibi:

Nihat SARGIN
Genel Yayın Yönetmeni:
Osman SAKALSIZ
Yazı İşleri Müdürü:
Metin ÇULHAOĞLU
Teknik Sekreter:
Bülent ARTAMLI

YONETİM:

Konur Sok. 15/8 Kızılay
ANKARA Tel: 174581
İSTANBUL BÜROSU:
Piyerloti Cad. 21/1 Çemberlitas
İSTANBUL Tel: 263567

ABONE KOŞULLARI:

Yıllık: 200 TL
6 Aylık: 100 TL
POSTA ÇEKİ: YURUYUŞ Dergisi 100234

İLAN KOŞULLARI:

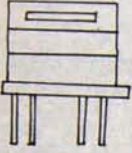
Arka Kapak (Renkli) : 15 000 TL
Arka Kapak (Siyah Beyaz) : 12 000 TL
1c sayfalarda sütun santim! : 40 TL
Yayın İlanları % 50 İndirimi'dir.

BASKI: Oatly News Web-Ofset Testileri

KAPAK: ÇAĞOŞ GRAFİK

TAHTA PERDENİN İKİ TARAFI

YALÇIN KOÇUK

Seçim kampanyası, teorik olarak saptananı pratik olarak da ortaya çıkardı. Oynamak istenen oyunu, tüm çıplaklığıyla sergiledi. Cuntacılarıyla, tabela partileriyle, ilerci sendikal örgütlerin üst yönetimiyle, korkaklığıyla başka yerde buldukları umutla gizlemeye çalışan bir avuç insan, Türkiye işçi sınıfının siyasal örgütünü bir tahta perde ile çevrelemeye çalıştı. Amaç ikili: Bir yarıyla, işçi sınıfının siyasal örgütünün tüm enerjisini, tahta perdenin bu yanında oynayanlara ayırmasını sağlamak. Tüm enerjiyi, yaratıcı olmayan, kısır tartışmalar içine hapsedmek. Tıpkı kendilerinin yaptıkları gibi. İkinci yarıyla işçi sınıfının siyasal örgütünün geniş işçi ve emekçi yığınlarla bağ kurmasını önlemek. İşçi sınıfının siyasal örgütü ile geniş işçi ve emekçi yığınları tahta perde ile birbirinden ayırmak. Seçim kampanyası, amacı açıklıkla ortaya çıkardı. Ancak bununla da kalmadı. Tahta perdeyi yıktı.

Tahta perdenin bu tarafında olanlar diğer tarafında yok. Kesinlikle yok. İşçi ve emekçi yığınları içinde tabelacılar, cuntacılar, umutcular yok. Tahta perdenin bu tarafında var olanlar var olmaya devam edecek. Kesinlikle var olmaya devam edecek. Çünkü, cuntacıların, tabelacıların, umut tacirlerinin özel niyetleri ne olursa olsun, sermaye bunların varlığını korumalarından yana. Çok açık bir biçimde bunların varlığını korumalarından yana. Kuşkusuz onlar en ilerci saydıkları basına baksın. Türkiye işçi sınıfının partisi seçimlere girerken, tabelacıları, cuntacıları, umut çığırkanı korkakları daha da ön plana çıkarıyor. Nesnel olarak burjuvazi de bunun böyle olmasını istiyor. 1 Mayıs katliamından sonra, iç ve dış sermayenin diğer işbirlikçilerini korumak için maoculuğun gerçek niteliğini ortaya çıkarmak zorunda kaldılar. Ama aradan biraz zaman geçince maoculuğun toptan mahkumiyetini önlemek için ellerinden geleni yaptılar. Çünkü sermaye, cuntacılar, tabelacılar, umut çığırkanlarına, maoculara ve işbirlikçi sendika yöneticilerine muhtaç. Bu yüzden, giderek azalmakla birlikte, tahta perdenin bu tarafında olanlar varlıklarını sürdürücekler.

Tahta perdenin bu yanında var olanlar, diğer tarafında yok. Diğer tarafında yok olmaya devam edecekler. Zaten diğer tarafında olsalar, iç ve dış sermaye, tahta perdenin bu tarafında bunları yaşatmak için bu kadar özen göstermez. Tabelacılar, cuntacılar, umut çığırkanları işçi ve emekçi yığınları içinde en küçük bir işe sahip olsalar, büyük burjuvazi bunları ön plana çıkarmak için bu kadar çaba harcamaz. Gayet açık olanı, büyük burjuvazi de biliyor. Özel niyetleri ne olursa olsun, "ilericilik" adına burjuvazinin oyununu oynayanlar da biliyor. Hangi örgütün işçi ve emekçi kütelleri içinde kök saldığını ve köklerini daha da genişleteceğini, burjuvazi de, ilericilik adına burjuvazinin oyunlarını oynayanlar da biliyor. Sözde tarafsızlıklarının ve düşmanlıklarının kaynağında bu bilinç yatıyor.

Tahta perdenin diğer tarafında, işçi ve emekçi kütelleri içinde umut çığırkanları yok. "Umut" da yok. Umut olmadığı konusunda çok açık olmak gerek. Bu seçimlerde Halk Partisi, işçi ve emekçi kütellerinden oy almaya devam edecek. Fakat aldığı oyları kesinlikle "umut" olarak kabul edildiği için almayacak. Böyle bir durum yok. Halk Partisi, işçi ve emekçi kütellere, gerçek umudun işçi sınıfı ve mittefiki emekçilerin olduğu, gerçek hedefinin sosyalizm olduğu yeteri ölçüde anlatılmadığı için ve anlatılmadığı ölçüde oy alacak. Gerçek umudun işçi sınıfı ve mittefiki emekçiler olduğunu, gerçek hedefinin sosyalizm olduğunu anlatmak, bilgilendirmek işçi sınıfının siyasal örgütünün görevi. Türkiye'de Türkiye İşçi Partisi'nin görevi. Türkiye'de Türkiye İşçi Partisi bunu yapıyor. Seçimlerden sonra da bunu yapmaya devam edecek.

Tahta perdenin bu tarafından oynayanlar, tabelacılar, çığırkanları, korkaklıklarını sermaye partilerini umut olarak göstererek gizlemeye çalışılan, bunu önleme işlevi ile yükümlü. Tarihsel görevleri, burada. Ancak bu görevlerini yalnızca tahta perdenin bu tarafında yapabiliyorlar. Bir avuç küçük burjuva, kendi kariyer hesaplarını, kendi korkaklıklarını körükleyip duruyorlar. Bu halıyla zararları, hacimlerini sınırlı. Hacimleri ise çok sınırlı. Bu yüzden büyük burjuvazi ve yayın organları, bunların hacimlerini büyük göstermeye çalışıyor.

Aslında CHP, tahta perdenin bu tarafında oynayan bir avuç küçük burju-

juva için de "umut" olmaktan çıkmış durumda. Ama kariyer hesabı ve korku, ağır basıyor. Sahte "umut" yaratan korku, yalnızca MC'nin zulmünden kaynaklanmıyor. Bu da var. Ancak korkularını sahte umuda çevirenler bile tek başına Halk Partisi'nin MC'nin zulmünü önlemeyeceğini biliyorlar. Hem de çok iyi biliyorlar. Tek başına MC'nin zulmünden kaynaklanan korku olsa, korkuları bu kadar çabuk bir biçimde kandırıcı umuda çevirmeyecek. Korku iki yanlı. MC'nin zulmünden korktukları kadar, sosyalizmden de korkuyorlar. Sosyalizmden korkularını da en biçkin, en keskin "sosyalizm edebiyatı" ile gizlemeye çalışıyorlar.

Bunda da pek başarılı değiller. Seçim kampanyası ilerledikçe gizledikleri de açığa vurmaya başladılar. Yazıyorlar ve söylüyorlar: "Bu seçimlerde sosyalizm bayrağı meclise dikilecek olursa, bilimsel sosyalist hareketi durdurmak mümkün olmaz." Sıkılmadan bunları söyleyip yazıyorlar. Büyük korkularını açığa vuruyorlar. 1975 seçimlerinde Türkiye İşçi Partisi, seçimleri bir referandum olarak niteleyerek ve bağışsız aday ya da tercihi oy maskaralıklarını bir tarafa iterek CHP için oy kullanılmasını kararlaştırdı. Tahta perdenin bu tarafında oynayanların hepsi, bunun karşısına çıktı. Şimdi Türkiye işçi sınıfının siyasal örgütü onbeş ilde seçime giriyor. Şimdi, 1975 seçimlerinde Faik Tütün'lü AP listesinin karşısında CHP listesini desteklemeyi "sosyalizme ihanet" sayanlar, Faik Tütün'ün muavini Kayacan'lı CHP listesine oy vermedi, "sosyalizmin yolunu açmak" sayıyorlar. Çünkü tüm biçkin ve keskin edebiyata karşın, onlar için önemli olan, iktidara yürüyen sosyalist hareketin yolunu tıkamak. Çünkü sosyalizmden, Tütün'lü, ya da Kayacan'lı yönetimlerden daha çok korkuyorlar.

Güçleri yetmeyecek. Çünkü hepsi bir avuç. İşçi sınıfının siyasal örgütü etrafında bir tahta perde kurmaya bile yetmiyorlar. Maocusu, tabelacıları, cuntacıları, işbirlikçi sendika yöneticileri yarıyana gelecek bir tahta perde oluşturabiliyorlar. Hepsi bütün enerjilerini işçi sınıfının siyasal örgütünü hedef alarak harcadıkları için, tahta perdenin diğer tarafındaki işçi ve emekçilerden habersizler. Türkiye İşçi Partisi'nin de bütün enerjisini, bir avuç küçük burjuva ile uğraşarak tüketmesini beklediler. Yanıldılar. Şimdi onların yanığı ve TİP'in yolunun doğruluğu bir kez daha ortaya çıkıyor.

Umut çığırkanlığı işe yaramadı. Korku salgını işe yaramadı. Son çare olarak oyların bölünmesini ön plana çıkarıyorlar. Oyların bölünmesini ön plana çıkarmak, Türkiye politik hayatından, Türkiye'deki işçi sınıfı ve emekçilerin somutundan habersiz olmak demek. CHP ve AP bir yana, Türkiye'de Selametçilere ve daha az ölçüde olmak üzere Hareket Partisi'ne de oy veren işçi ve emekçiler var. Bu iki parti, CHP ve AP'den daha çok "düzenden kopan" işçi ve emekçilerin oylarını alıyor. Değişik ölçüde. Selamet'e oy verenlerin sadece din endişesiyle, Hareket'e oy verenlerin sadece adam öldürme kaygısı ile o verdiklerini düşünmek ancak kobbyo mantığına yakışır. Bir dini inançları dâğıri nasyonel sosyalizmi kullanarak, "düzenden kopan" işçi ve emekçileri sermaye için kanalize etmeye çalışıyor. Kendisini "umut" ilan eden Halk Partisi'nin bunlardan bir tek oy almaya bile mümkün değil. İşçi sınıfının siyasal örgütü ise bir tek işçi ve emekçinin oyununu bile sermaye partilerine ve bu arada Selamet'e ya da Hareket'e gitmesine razı olmaz. Olmuyor. Pratik de olmadığını gösteriyor.

Tahta perdenin bu tarafında oynayan bir avuç küçük burjuva için bunlar da önemli değil. Bunların bütün dünyaları kendilerinden ibaret. Herkesin de kendi kafalarındaki modele uygun olarak hareket edeceklerini varsayıyorlar. Yanıldıklarını anlayacaklar. Haziran seçimlerinde yanıldıklarını anlayacaklar. "Oyları bölmeyin" propagandasından ve bu propagandanı kanayanları atıkları her oydan Halk Partisi'nden daha çok MC partilerinin yararlandığını görecektir. Bir avuç küçük burjuva oyları bölmenin tek yolunun oyları Türkiye İşçi Partisi'nde toplamak geçtiğini anlayacak. İktidara yürüyen sosyalist hareketi durdurmanın mümkün olmadığını da anlayacak. Bu bir avuç küçük burjuva kariyeristleri, işçi sınıfı ve emekçiler bir yana, küçük burjuva demokrat ve ilericileri bile kandıramadıklarını şaşkınlıkla görecektir. Küçük burjuva demokrat ve ilericilerin, işçi sınıfı partisininde şaşmadıklarını da görecektir.

HESAPLAŞMA VE BURJUVA

Ve seçimler kapıya dayandı. Büyük sermayenin dayatmasıyla sermayenin politik örgütleri, başta Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi olmak üzere seçim güvenliği önemsemeyerek MC rumuzlu halk düşmanı iktidardan varlığını seçimler gidilmesiyle yedilediler. Tarafaz adı altında üç bakanın değişiminin seçim öncesi kuşukları, tehlikeleri, gideremeyeceği yanlış dikkate alınmazken, "en yeni halkçı ÇHP'nin lideri eli, eli kanlı MC'nin mimarı Demirel'e uzatmakta sakınca gördü. Tabanında ilerici, demokrat unsurları içeren "demokratik sol" ÇHP'nin yöneticileri önce MC ile "erken seçime evet"li, sonra veto kararlarını, ardından da "nurcuları sevmeyen", ilerici, sosyalist düşmanı 12 Mart generallerini liste başlarına yerleştirerek, tabanını karşı gerilemeyi, sermaye gözünde de ilerleyecek, AP ile aynı çizgiye oturmayı gerçekleştirdi.

Bütün bunları burjuvazinin istemi ile sağlayan Ecevit ve çevresi, sermayenin AP'den tam anlamıyla vazgeçmediğinin, tek amaçlı olmanın koşullarının henüz yerine getirilmediğinin bilincinde olarak, eksikliklerini gidemeyi gündeme getirdi. Seçimler nedeniyle hızlandırılan, yurdun çeşitli bölgelerinde meydan mitinglerinde AP ile sık birliği ederek "anti-komünizm ticaretine" girişti. Gittiği her yerde "CHP'ye evet" değil, "MC'ye Hayır" demek üzere toplanan anti-faşist kitlelere "komünizmin kökünü kuruttuktan, CHP iktidarında hükümetin, yurdun her yerinde camı yapımı-

na maddi katkılarda bulunacağından" söz etti. Bunlar sökmeyi, alkış toplayamadı. Bu kez yeni bir ticarete girişildi. Bu da "cinayet ticareti" oldu. ÇHP lideri emperyalizmin ve büyük sermayenin namusundan çıkan ve 25 aylık dönemde evlere yas indiren siyasi cinayetlere, kan göllerine sandı. Kitlelere "bize oy vermezseniz çocuklarımız öldürülmeye devam edecek" tehdidini savurmaya başladı.

KORKUNUN KAYNAĞI

CHP'yle, AP'yle diğerleriyle, büyük sermayenin politik örgütleri yüreklerinde yeni bir korkuyla bu seçimlere hazırlandı. mento salтанatının, artık sana ereceği, meclisin burjuva partilerinin kendi aralarındaki pazarlık alanı olmanın çıkıp, işçi sınıfının ve müttefikleri emekçi kitlelerin sınıf mücadelesinin bir yeni alanı olacağı korkusudur. Bu korku, Türkiye işçi sınıfının politik örgütü Türkiye İşçi Partisi aracılığıyla Meclise girerek sesini duyurmasından, parlamento dışı muhalefeti parlamento mücadelesiyle birleştirmesindedir. Bu korku işçi sınıfının örgütü gününün saldırgan bir korku olarak, kâh meydanlardaki söyleverde, kâh basın toplantılarında, kâh kulis konuşmalarında ortaya çıktı. Bu korku, ÇHP'yi AP'ye yaklaştıran AP ve MSP seçiminin oy dilemeyle zorladı. Bu korku ÇHP'yi, işçi sınıfının ekonomik örgütleri üzerinde oynulan oynamaya yöneltti.

Yine bu korku sermayeyi tüm kuruluşlarıyla, resmi-gayresmi görevli saldırılarını işçi sınıfı partisi ve üyeleri üzerine sald. Pusular kurdu; yasal çabalarından engelletti, yaralamalar, gözaltına almalar hızlandırıldı.

Çünkü işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmasıyla, yurt sorunları kapitalist sistemle sınırlı olarak tartışılmaktan kurtulmakta, kapitalizmin karşısına bütün gerçekliğiyle sosyalizm dikilmektir.

KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

Türkiye İşçi Partisi'nin emperyalizmin ve büyük sermayenin yüreğine saldırganlığı bu korkunun beraberinde getirdiği baskı ve saldırganlık, ne Koç'ları, Neri'leri, Eczacıbaşı'ları, benzerlerini, de onların politik örgütleri AP'yi, ÇHP'yi, faşist yapıları MHP'yi kurtarmaya yetmiyor, yetmeyecek!

Sermayenin has partisi AP'nin yerine gözünü diken ÇHP'nin propaganda kampanyası süresince yaptığı ve liderinin ağzından gezilerde ortaya koyduğu hesap ve "yanılı" şu: "MC'nin baskı ve terör yönetiminin büyük yararları emekçi halk ve tüm anti-faşistler iktidarda yakın 'sol' parti olarak beni görüyorlar. Bu nedenle de oylarını düşündüm ben dönem için mülak bana veriler."

Seçim dönemi boyunca, ÇHP'nin çeşitli alanlarda gerilemesinin daha şaşırtıcı kaymasının nedenlerinden birini de bu "yanılı" oluşturuyor. Yanılı ile birlikte bir de kuşku var. Bu kuşku giderek korku haline dönüşüyor işçi sınıfının politik örgütüne karşı somutlanıyor. "İşçiler, emekçiler sol olmayın!" cümlesiyle dile geliyor. Bu korku, yanılıyı tüm çıplaklığıyla ortaya seren bu ürüktü, güvercin uçurarak işçi sınıfının ekonomik ve demokratik sorunlarını çözmeye, toprak ağalarıyla düzeni değiştirme oyunlarının yutuluramayacağına açığı çıkmaktadır.

Burjuva partileri işçi sınıfının bilimi, gücü ve partisi karşısında çaresizliğini gizlemeyecek, işçilerin, emekçilerin kapısına gelip dayanarak "ben de senden yanayım" demek zorunda hissediyorlar kendilerini. Özellikle ÇHP seçitli oyunlarıyla bu yola başlamayı önem almış bulunuyor. Umudun dağları yaratıyor. Öte yandan da "özel girişimciler, sanayiciler, işverenlere güvence ancak ÇHP iktidarında sağlanacak; namussu sermaye ve girişimciler her türlü kolaylık ve güvence sağlanacak" denilerek ÇHP'nin seçim bildiğine renk katılıyor. Böylece hem kurttan, hem kuzdan yana olma hesabı sürdürülüyor. Ama işçiler, emekçiler sermayenin namus ve vatandaş olmadığını, hem sermayenin hem işçi sınıfının yana olunamayacağı biliyor. Ve bu hesapları boş çıkarmaya hazır. Boşa çıkıyor da. İşçi sınıfı kandırmanın mümkün olmayacağı gerçeği ÇHP tarafından da bilinmekte. Seçim öncesi sermayenin huzuruna sık sık çıkılması da bu nedene dayanıyor.

Önemli bazı gizli görüşmeler, geçtiğimiz hafta sonunda sessiz sessiz gerçekleştirildi.

GİZLİ GÖRÜŞMELER

Cuma günü Merin'deki açık hava toplantısında konuşan ÇHP Genel Başkanı her zaman yaptığı yapımadı. Geçici "salt gelecekle için" Adana'da geçirecek dendi. Oysa Merin'de geçilecekti. O gece de güneyin sermaye temsilcileriyle bir görüşme yapıldı. Buna bir ölüme kulp da bulundu. "Yorgunluk gidermek" dendi. Bu arada sosyal demokrat sendikaların yetkilileriyle bir sohbet de yapılabilecekti. Ancak ertesi gün Merin'de konuşulmuş sonra program bir yana bırakılarak ikinci geceyi İstanbul'da "geçirdi". ÇHP'liler bunun izahını yapmadı. Yorgunluğun neden Ankara'da değil de İstanbul'da giderile-

ceğini de kimse sormadı.

"Tedbil kıyafet" ilişkiler ve görüşmeler o kadarla kalmadı. Yine ertesi günü Manisa, Denizli ve yörelerinde konuşmalar yapan ÇHP lideri üçüncü geceyi de nedene yine bir sanayi merkezinde İzmir'de geçirdi. O da "yorgunluk gidermek için" olsa gerek. Ecevit, program yokken, o geceleri İstanbul ve İzmir'de neden geçirdi? Kimlerle görüştü? Bu açıklanmadı. Açıklanması da doğal. Seçime çeyrek kala sanayici ve işveren takımıyla görüşüp, son bir kez "CHP iktidarında kendilerinin nasıl güvence veremeyecekleri" ilişkin güvence vermek açıklanmadı. Sermayenin desteği yanında işçi ve emekçi oylarına da gereksinimi vardı ÇHP'nin korku, sekiş yolları.

Bir yandan da AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'in son günlerde ağzından kaçtığı "muammlar cümleleri" kitleleri korkutma, kuşkulandırmaya "çıkmaması" gündeme getirildi.

Demirel 25 Mayıs tarihli açıklamasında, "Seçim çok enteresan bir mekânıdır. Seçime üç gün kala hiç ummadığımız bazı talihiz işler olabilir" derken yeni kasdediyordu? Bunu birçokları gibi CHP de merak etmek durumunda. Sermaye son anda AP lehine sürpriz mi hazırlıyor? Bunları kendi ağzından dinleyerek rehavete ermesi kuşkusunu da anlayışla (!) karşılamak gerek.

İSPARTA'DA MHP-AP İŞBİRLİĞİ

Seçim ekonomisi uygulanay, talan ve vurgunlarla devlet kasasını tamta kırarak sermayenin has partisi AP, meydanlarda cinayet işlemekte ve sokaklarda pusuna kunnakta usta kişilerden oluşan MHP ile meydanlarda işbirliği sürdürerek, sağlayabildiğince MHP'ye de kalabalık toplama uğraşılıyor. Zaman zaman da MSP'lilere karşı saldırları kullanyorlar. AP'nin kalesi İsparta'da konuşan MSP lideri hafta içinde AP ve MHP'li gençlerin hızına uğradı.

İsparta-Burdur yolunda MSP konvoyu Demirel'in de bulunduğu AP konvoyu ile karşılaşırken, MSP'lileri taşıyan araçlar taşatıldı. Sermayenin ana partileri devlet kasasını soyamada kardeşler vurgunlar vurdurduma, birbirlerini göz yumuşlardı ama, bu seçim meydanlarında küfürleşmelerine engel değildi. Burjuvazi, AP'nin kanadı altında vurucu gücünü de hesaba katarak MHP'yi tuvalet kağıdı olarak kullanmaya devam ediyor; bir süre daha kullanmaya kararlı. Hele şu seçimlerde göz korkutma, kitleleri oy vermektен ürktüme oyunları bir süre daha sürdürülün, işlevi biten bir köşeye nam olsun atılır hesabı yapıyor olsa gerek.

NETLEŞME

Netleşen sınıf mücadelesi, burjuvazi ile işçi sınıfı mücadelesini yeni boyutlara, nitel doygunluğa vurdurırken, burjuva partilerinin işçiler ve işçi sınıfı partisi üzerindeki hesapları da daha bir açığı çıkıyor. ÇHP lideri "aman oylan bölmeğin, işçiler bize oy verir, biz size de özgürlük getireceğiz" diye sermaye adına kuşkusunu dile getirirken TİP Genel Başkanı Behice Boran bu telaşın kaynağını şöyle açıklıyordu:

"CHP lideri 'bizim dışımızdaki sol, bizden demokratik özgürlüklerden başka bir yardım beklemesinler' diyor. Türkiye İşçi Partisi olarak hemen belirtelim ki, bizim ÇHP'den herhangi bir yardım beklediğimiz yok. Türkiye İşçi

Dergimiz Yazı İşleri Müdürü Metin Çulhağlı Sofya Basın Ajansı'nın davetlisi olarak 15-22 Mayıs tarihleri arasında Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nde bulundu. Çulhağlı'nın Bulgaristan'a ilişkin izlenimlerini YÜRÜYÜŞ'ün gelecek sayısında itibaren okurlarımıza sunacağız.

Göbekleri kalın olanlar, kemerlerini nası sıkırlar?

CHP, dört yıldır herkeste "umut" dağıtıyordu. Seçimler yaklaşınca sıkıntılardan söz etmeye başladı. Kuşkusuz bu kendiliğinden olmadı. Türkiye İşçi Partisi, sürekli olarak, seçimlerin sonucu ne olursa olsun, geniş işçi ve emekçileri sıkıntılarını beklediğini açıkladı. Geçerçin açıklanması, ÇHP üzerinde de etkisini gösterdi. ÇHP lideri, sıkıntılardan söz etmeye başladı.

Ecevit, "halka değil, halkı sömürünlere kemer sıkıracamız" dedi. Matlaya'da söylenen bu sözler açıklanması gereken sözlüydü. Fakat gerçeklerle tutarlı olması koşuluyla. Ecevit'in sözleri, kendi partisinin koşullarıyla tutarlı değil. Çünkü listelerin başlarına toprak ağaları, tüccarlar, sermayedarlar ve onların adamları getirildi. Göbekleri kalın olanlar getirildi. Göbekleri kalın olanlar kendi kemerlerini sıkamazlar. Her işçinin ve emekçinin, yoksul köylünün kemerlerini sıkırlar. Sömürerlerin kemerlerini sıkılabilmek için sömürülenlerin ve kendi partileri aracılığıyla yönetime gelmesi gerekli.

Aynı konuşmasında ÇHP lideri, göbekleri kalın olanların kemerlerini sıkırmayacaklarını kabul ediyor. Sıkıntılarını nasıl çözüleceğini soran "bazı iyi niyetli kimseler", Ecevit'in ağzından, Atatürk'ün 1920 yılında kullandığı sözlerle cevap alıyor: "İdare halka teslim edilince bütün müşkülât bertaraf olacaktır, bütün güçlükler aşılacaktır." Seçimler çok yaklaşınca, sıkıntılar kabul etmek zorunda kalınca ÇHP lideri, bir zamanlar reddi miras ettiği Atatürk'ün sözlerini kullanıyor.

Bu sözler de doğru. Gerçekten idare işçileri ve emekçilerden oluşan halka teslim edilirse tüm güçlükler yenilir. Burası doğru. Doğru ama başka doğrular da var. Cumhuriyet döneminde idare hiç halka teslim edilmedi. Edilmiş olsa Ecevit bile "halk iktidarını kuracağız" demek zorunda kalmazdı.

1920 yılında Atatürk'ün sözlerini kullanan ÇHP'nin "halk iktidarına" da açıklık getiriyor. Cumhuriyetin ilk yıllarında ilk iş olarak özel sektörde teşvik için İş Bankası kuruluyor. Bugünkü teşvik soygununa benzeyen teşvik sistemi getiriliyor. Meclis'te toprak ağaları hakim olduğu için, Atatürk'ün sık sık istediğini belirtmesinden rağmen toprak reformu yapılamıyor. Meclis'te sermayedarlar hakim olduğu için Türkiye işçi sınıfının Meşrutiyet döneminde de kullandığı grev hakkı, önce sermayenin memurları işçi örgütlerinin başına geçirilerek sonra da 1936 yılında çıkarılan İş Kanunu ile yasaklanıyor. 1936 yılında grev ve sendika kurma hakkı kanunla ortadan kaldırılıyor.

İdare halka teslim edilmiş olsa idi, bunlar olmazdı. İdarenin halka teslim edilip edilmediği sözle değil, işle belli olur. Listelerinin başlarını sermayedar ve büyük toprak sahipleriyle dolduranlar, "halk iktidarı" edebiyatından vazgeçmek zorundalar. Tutarlı olmak için vazgeçmek zorundalar. Göbekleri kalın olanlar kendi kemerlerini sıkamazlar. Göbekleri kalın olanların kemerleri sıkılmadan da ilerliciler sıkılan silahlar susturulamaz.

PARTİLERİNİN TELAŞ YARIŞI

Partisi gücünü işçi sınıfımızdan alır. İşçi sınıfı en büyük, en dinamik toplumsal güçtür. Burjuva partilerinin yardımlarına ihtiyaç duymaz. Kaldı ki, bugün CHP kendisi yardıma muhtaç durumdadır. 'Aman oylar bölünmesin' diye duyduklan kaygı bunun bir göstergesidir. CHP iktidara gelir, demokratik özgürlükler konusundaki taahhütlerini yerine getirirse, bu onun yaptığı bir 'yardım' değil, toplumsal gelişmenin zorunlu sonucu olacaktır."

CHP adına sürdürülen bir başka kampanya ise, "Aman ha, CHP'ye oy vermezseniz faşizm gelir" propagandası. Çıkar hesapları bir kısım kişilerin bunu söylüyor. Sosyalist mücadelenin, işçi sınıfının politik mücadelesinin "bir süre durdurulması", ondan sonra, seçimlerden sonra, ya da öbür seçimlere kadar bu için durdurulması gibi günübürlük çıkar hesaplarıyla tatmin edilme, oyalama yoluna gidiliyor.

Şu kafalara konmalıdır ki, sosyalist mücadele, sınıf mücadelesi hiçbir şekilde ve hiçbir nedenle durdurulamaz, ertelenemez. Günübürlük çıkar hesaplarına dayandırılmaz. Faşizm burjuvaziden,

sermayeden kaynakları ve ortadan kaldırılması sosyalizm mücadelesinden geçer.

"Faşizmin, hem de güncel bir tehlike olan faşizmin kaynakları CHP'nin iktidarı ile etkilizleştirilemez. Faşist turmanın karşısına güçlü bir şekilde çıkabilmesi, emperyalizmle bağların kopartılması yönünde somut adımlar atılmasına; büyük, tekelci sermayenin tahakkümünün kırılmasına ve giderek ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Bu görevler CHP'nin başarabileceği, başarmaya niyetli olduğu görevler değildir. İşçi ve emekçi kitlelerin, tüm demokratik güçlerin örgütünü, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yeni bir adım atılmasıyla sonuçlanacak. Sosyalizmin bayrağı meclise de dikilecek. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!..

Her türlü ve çok yönlü engelleme girişimlerine karşın 1977 Haziran seçimleri işçi sınıfı ve emekçi halkın politik örgütünü, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yeni bir adım atılmasıyla sonuçlanacak. Sosyalizmin bayrağı meclise de dikilecek. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!..

Başbakan Ecevit, Ülkü Ocaklarına başarı diliyor. İşte Belgeleri:

"BAŞINDA SIYASAL CİNAYETTEN HÜKÜM GİYMİŞ, AF-TAN YARARLANARAK SERBEST KALMIŞ KIMSELER YER ALAN DERNEKLERİN KONGRELERİNE KUTLAMA MESAJLARI, TEMSİLCİLER, ÇİÇEKLER GÖNDEREN, MAHKEMELERİN TUTUKLAMAK ÜZERE ARATIP YAKALATAMADIKI KIMSELERİ MAKAMINDA KABUL EDEN BİR KİMSE BULUNMAKTADIR BU HÜKÜMETİN BAŞINDA" BÜLENT ECEVİT'İN RADYO KONUŞMASINDAN

CHP Genel Başkanı Ecevit ilk radyo konuşmasını 24 Mayıs Salı günü yaptı. Ecevit, radyo konuşmasında "ülkücü" komandoları koruyan ve kutlayanlara da çatı. CHP Genel Merkez Basın Bürosu'nun yayınladığı bültende Ecevit'in radyo konuşmasının bu bölümünü aynen şöyle:

"Başında siyasal cinayetten hüküm giymiş, aften yararlanarak serbest kalmış kimseler yer alan derneklerin kongrelerine kutlama mesajları, temsilciler, çiçekler gönderen, mahkemelerin tutuklamak üzere aratıp yakalatamadığı kimseleri makamında kabul eden bir kimse bulunmaktadır bugün hükümetin başında."

Bunların tümü doğru. Bunun yanısıra, bundan üç yıl önce CHP lideri Ecevit'in "hükümetin başı" olduğu da doğru. YÖRÜYÖŞ, Başbakan Ecevit'

in çeşitli vesilelerle Ülkü Ocakları Derneği'ne ve demerin o zamanki ünlü genel başkanı Muharrem Semsek'e gönderdiği bazı telgrafları elde etti.

Bunlardan birinde Ecevit Ülkü Ocaklarının Ziya Gökalp'ın 50. ölüm yılı dolayısıyla düzenlediği toplantıya katılmayacağını "üzülerek" belirtiyor ve Ülkü Ocaklarının "değerli yönetici ve üyelerine güzel amaçlarında" başarılar diliyor. Bu, derneğin ünlü başkanı Semsek'e gönderilen mesaj.

Ülkü Ocakları Derneği genel başkanlığına yazılan ikinci mesaj ise şöyle: "Türk Silahlı Kuvvetlerinin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği hareket dolayısıyla belirtmek lütfunda bulunduğunuz duygu ve düşünceler bana güç kattı. Gösterdiğiniz dayanışma ve dayanışma ile teşekkür ederim.

Başarılar ve mutluluk dileğiyle saygılar sunarım.

Bülent Ecevit
Başbakan"

Şimdi YÖRÜYÖŞ soruyor: CHP Genel Başkanı Ecevit başbakanlığı sırasında Ülkü Ocakları'nın ve onun ünlü genel başkanı Muharrem Semsek'in kimlik ve niteliklerini bilmiyor muydu?

CHP Genel Başkanı, "kompro"lardan şikayet edip şaibeli özel kalem müdürleri tutma, komandalardan şikayet edip komandalara kutlama mesajları gönderme taktiklerini çok "akıllı ve ince" bir taktik mi sayıyor?

BAŞBAKAN
SALL

Ankara, 25 Temmuz 1974

ankara 45930 73 25 10 1974 20

Sayın Muharrem Adebek

ülkü ocakları demerği genel başkanı pk 374,

kızılay ankara

Ülkü Ocakları Derneği
Genel Başkanlığı,

Türk Silahlı Kuvvetlerinin Kıbrıs'ta barış, kardeşlik ve özgürlük için giriştiği hareket dolayısıyla belirtmek lütfunda bulunduğunuz duygu ve düşünceler bana güç kattı. Gösterdiğiniz dayanışma ve dayanışma ile teşekkür ederim.

Başarılar ve mutluluk dileğiyle saygılar sunarım.

Bülent Ecevit
Başbakan

GERÇEKLERİ YALNIZCA İŞÇİ

Tekrar da olsa, somut bir olguyu vurulamakta yarar var.

1973'den bu yana "solun bölünmüşlüğü" üzerinde duruluyordu. "Bölünmüşlük", yıllarca kendini sosyalist sanan bir kesimin ana teması oldu. Subjektif varlıklar, "objektif" bir bölünmüşlük temasının gerekçesi yapılmak istendi.

Subjektif varlıklar, objektif gerçeklerin temeli, göstergesi olmaz. Olamaz. Yalnızca belirli bir süre için bu izlenimi verebilir. Tabelaların, tekkelerin, klüplerin varlığı bir süre için "bölünmüşlük" imajının temeli ve göstergesi olarak ileri sürüldü. Kimileri gerçekten inanarak kimileri de subjektif varlıklarının temeli buna dayandığı için "bölünmüşlük" temasına dört elle sarıldılar.

NEREDE "BÖLÜNÜMLÜK"?

Şimdi, bu yok. Bölünmüşlük teması, artık ön nefesini vermek üzere. Son nefesini vermek üzere olan bölünmüşlük temasının tek savunucuları olarak, kendileri de son nefeslerini veren tekkeler kaldı. Etkinliklerini, inandırıcılıklarını bütünüyle tüketme noktasındalar.

Niçin böyle oldu? Nesnel açıklama

şu: Gerçekler, bir yerde, gerçek dışı zorlamalara en kesin darbeyi indirirler. Belirli dönemec noktaları, gerçeklerin zorlamalara kesin üstünlüğünü kanıtladığı durumlar yaratır. Şimdi de böyle oldu. "Bölük"ler teker teker CHP'yi desteklemekte birleştiler. Subjektif gerçekçeler, tek bir nesnel olgu yarattı: CHP'nin kayıtsız şartsız desteklenmesi. Biri, "ileri demokratik düzen için" CHP'nin desteklenmesi gerektiğini söyledi. Öteki, "Rus uşağı olmadığı için" CHP'ne oy vermesini savundu. Bir bölümü "Oligarşi"nin çeşitli kesimleri arasındaki sürtüşmeden ve gelişkiden hareketle" CHP'nin desteklenmesini "teoriye oturtular".

NEREDE YANILIYORLAR?

Gereçler çeşitli. Ama sonuç çok açık: Bölünmüşlük imajı kesin darbeyi böyle yedi.

Gelişme bu. Ancak bu gelişmenin mantığını da açıklamak gerekli. Bir başka deyişle, bu gelişmenin dinamiğini, itici gücünü bulup sergilemek gerekiyor. Açıkça ve bütün boyutlarıyla.

Bunun için de şuradan başlamak gerekiyor: Çağımızda, gelişmenin itici gü-

cünün işçi sınıfı olduğu çok söylenir. Genel bir doğru. Türkiye için de geçerli. Ancak bu genel doğrunun pratiğe yansımış biçimi ya da "uzantıları" üzerinde de çok açık, çok net olmak gerekiyor.

Açıklık ve netlik için atılması gereken birinci adım şu: 1900 lerde emperyalist savaşa karşı çıkmak bir çok "sosyalist"e ters geldi. Sosyalist klasikleri yalayıp yutmuş, teorik bilgilerinden "yazılı sorularına başarılı cevap verebilmek" anlamında kuşku duyulamayacak bir çok "sosyalist", savaşa ve şovenizme karşı çıkmakla işçi sınıfı hareketinin kendini mahvettiği inancına kapıldı. Aynı çevreler, iktidarı almakla, işçi sınıfı hareketinin iki üç ay sonra gerçekleştirecek bir iktidara teşebbüs ettiğine inanıyorlardı.

İŞÇİ SINIFINDAN KOPUK DEVRİMCİLİK

Neden? Bir tek neden var: Yalnızca "sosyalist" idiler. İşçi sınıfı sosyalisti değillerdi. Bir başka deyişle işçi sınıfı ile, işçi sınıfı pratiği ile hiç bir bağları yoktu. Böyle olduğu halde ve konuşma-

larında "akılcıca" düşünebileceklerini sandılar. Gerçekleri ve doğruları bu "objektif" konuşmalarında gördüklerini sandılar. Unuttıkları nokta şuydu: Hiç bir bireysel "akıl" ya da hiç bir "rasyonel düşünce" işçi sınıfından, işçi sınıfı hareketinden kopuk olarak gerçekleri göremez, ileriye göremez. İleriye görebilmek için, ileriye götüren sınıfı bilmek, tanıma ve onun içinde olmak gerekir. İleriye görebilmek için, ileriye götüren sınıfın politik hareketinin içinde ya da yakın çevresinde olmak gerek. Doğruyu, geleceği ve gerçeği görebilmenin başka yolu yok. Hiç bir zaman, hiç bir yerde olmadı.

Türkiye'de de olmuyor. Samimisi, madrabazı, inançlısı, yulgunu, cesuru, korkağı bir takım "sosyalistler" var. Ne işçi sınıfı ile, ne de işçi sınıfının hareketi ile hiç bir bağları yok. Bırakın işçi sınıfının politik hareketini, bunun adına ortaya çıkan bazı "kuntuluş"larla bile ilişkileri yok. Ama "mantıklı" düşündüklerini sanıyorlar. Gerçeği ve nesnel koşulları iyi değerdendiriklerini sanıyorlar. Yargılarını da aynı emperyalist savaşta Rus hükümetini desteklemeyi "gerçekçi" bulanlar, 1917'de iktidarın alınmasını "in-

İŞTE BİRİ DAHA. CHP'NİN MALATYA ADAYI ESKİ DIYANET İŞLERİ BAŞKANI LÖTFİ DOĞAN "BENİ GÖREVİMDEN SERMAYE ALDI" DİYOR. DOĞAN 12 MART DÖNEMİNİN DIYANET İŞLERİ BAŞKANI. 12 MART PAŞALARI İLE ARASI ÇOK İYİ. 12 MART DÖNEMİ, SERMAYENİN ACIMASIZ BASKI DÖNEMİ DEĞİL Mİ?

CHP, Kılıçoğlu'na da kavuştu

E. Kılıçoğlu'nun C.H.P'den kontenjan adayı olması Samsun'da tepki yarattı

Bir Ethem Kılıçoğlu var, Giresun Milletvekillerinden.

Ethem Kılıçoğlu 1961 yılında Adalet Partisinden milletvekili seçildi. 16 yıldır milletvekilliği yapan, fakat "millet için" üç gencin ölümüne oy vermekten başka hiç bir şey yapmayan Kılıçoğlu, bir dönem daha milletvekilliği yapacak.

Milletvekilliği için başvurmadık kapı bırakmayan Kılıçoğlu'nun en son aralık bulup içeri daldığı kapı ise Cumhuriyet Halk Partisi'nin kapısı.

Ethem Kılıçoğlu Demokratik Parti kurulduğunda, AP ve liderine en ağır küfürleri savurarak DP'ye geçti. 1973 seçimlerinde Giresun DP aday listesi birinci sırasından tekrar milletvekili seçildi.

1973 döneminden sonra gelişmeler DP'nin aleyhine oluyordu. DP parçalanmış, birçok milletvekili AP'ye geçmişti. Birçok pazarlıklar sonucu AP'ye geçenler arasında Kılıçoğlu yoktu. Kılıçoğlu bu parçalanmaya katılmamıştı. Ancak katılmadı demek daha yerinde olur. Çünkü, Kılıçoğlu'nun ne olduğunu AP'liler ve liderleri çok iyi biliyorlardı. Bütün ödüllendirmelere rağmen, yarı ne diyeceği ve kime küfredeceği belli olmazdı.

Kılıçoğlu bu gelişmeler karşısında, şansı azalan partisinden istifa etti. Bir süre bağımsız kaldı. Bu süre de boş durmadı. Milletvekili olabilmeyi yeni yollarını aradı. Önce MHP'ye başvurarak Giresun Milletvekili olmayı istedi. Ancak red cevabı aldı. Ama onun için bütün kapılar kapanmamıştı. Bir yolunu daha bulabilirdi. Buldu da.

CHP'ye başvurdu. Olumlu yanıt alarak kontenjanların açıklanmasını bekledi. CHP böyle bir "mülkiye uzmanı"na kaçırılmak istememiş olacak ki, ona kontenjandan seçilebileceği Samsun ikinci sırada yer verdi.

Kılıçoğlu bu dönem de milletvekilliğini garantilemişti.

İşte tutarsızlıklarıyla Kılıçoğlu ve tutarsızlıklarla dopdolu bir CHP.

AP-DP, Bağımsızlar, MHP süzgeçlerinden geçmiş bir milletvekili ve "sosyal-demokrat" görünümü CHP.

Bu aşamalardan sonra acaba Kılıçoğlu nerelere kadar tirmanacak, kimlere küfredecek göreceğiz.

SINIFI HAREKETİ GÖRÜR

tihar" sayanlar gibi yapıyorlar. İşçi sınıfını politik hareketinin her kararında, her adımında bir "intihar" unsuru ya da "korkunç bir yanlış" buluyorlar.

İMAN EDENLER VE EMEKÇİLER

Gerçeği görmek ve bu gerçeği bütün boyutları ile görmek. Bu, onların işi değil. Gerçeği görmek ve gerçeği bütün boyutları ile görmek, ancak gerçeğin içinde olmakla mümkün olur. Gerçek, işçi sınıfında. Gerçek, işçi ve emekçi sınıfların bugünkü konularında. İşçi sınıfını bilmeyenler, işçi ve emekçi sınıfların bugünkü konularından habersiz olanlar gerçeği ve doğruyu göremezler. Gördüklerini ve sezdiklerini ise bütün boyutları ile kavrayamazlar.

Daha somuta inerek şöyle: Sosyalizme şurasından ya da burasından bulaşmış bir küçük burjuva aydın var. Kafasından bir "aşama" icad etmiş. Bu icatla birlikte CHP'ye iman etmiş. Bu imanı, kimi zaman yığınlıkla, kimi zaman korkaklıkla, kimi zaman inançsızlıkla, kimi zaman da bilinçsizlikle ama hep-sinden de önce işçi sınıfından kopuklukla öyle bir pekiştirmiş ki aynı imanı paylaşmayanları "kafir" sayıyor. Bir türlü anlayamıyor. "İntihara giden gözü karalar" olarak görüyor.

Bir de işçiler, emekçiler var. Fark hemen ortaya çıkıyor. İmanlı küçük burjuvalar arasında hayatlarında bir kez olsun gerici bir partiye oy vermiş olan çıkmaz. Yoktur. Ama işçilerin emekçilerin arasında var. İşçilerin ve emekçilerin arasında, daha düne kadar "sermayenin politik tabanını" oluşturan yüzbinlerce kişi var. Türkiye'deki gelişmeler bunları etkiliyor. İşçi sınıfının politik hareketini aldığı mesafe, işçi sınıfının politik hareketinin çalışmaları bunları etkiliyor. Böylece küçük burjuvazinin tren kompartmanlarını andıran bir fizyonomiyeye sahip kafasının almayacağı gerçek ortaya çıkıyor: İşçi sınıfı hareketi, sınırlı bir kesimden taban kazanmaz. İşçi sınıfı hareketi geniş bir kesimden taban kazanır. İşçi sınıfının politik hareketinin ileri adımlar atması, sermayenin tabanını, sermayenin politik gücünün bir bütün olarak erimesi demektir.

GÜNCEL HEDEF VE YAN ÜRÜNLERİ

Ortaya çıkan ilk gerçeklerden biri, bu. Bu gerçeği işçi sınıfının politik hareketinin içinde ve yakın çevresinde yer almadığı sürece, hiç bir sosyalizm-alla-mesi, hiç bir kitap kurdu bu gerçeği göremez. Ama işçi sınıfı hareketinin en sıradan militanı görür. Görüyor. Türkiye İşçi Partisi'ne verilen oylar ile CHP'ne verilen oyları bileşik kaplar mantığı içinde görenlerin mantık sefaletlerini de görür. Her gün görüyor. Her kahve toplantısının, her miting'in, her radyo konuşmasının sonunda görüyor.

Tekrar vurgulanmalı. Belirli bir politik adının uzun ve kısa vadeli sonuçlarına bütün boyutları ile eksiksiz olarak görebilmek yine pratiğin, yani hareketin içinde ve yakın çevresinde olmaya bağlı. Böyle olmayanlar, atılan adımları yanlış

ve tek bir boyuta indirgeyerek değerlendirirler.

Doğru: Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılması "sosyalizm bayrağını meclise dikme" hedefinde odaklaşıyor. Atılan adımın güncel hedefi, bu. Ancak, bu hedefe yönelik olarak ortaya konulan çalışmaları, yalnızca 6 Haziran sabahı ortaya çıkacak sonuçla sınırlı olarak ele almak büyük bir yanlış. Sosyalistler, işçi sınıfı hareketi, küçük burjuvaların, yığınların tersine seçim çalışmalarını bu boyuta hapsediyorlar. Pratiğin içinde oldukları, hayatın ta içinde yaşadıkları için sorunun uzun ve kısa dönemli başka boyutlarını da görebiliyorlar.

HAREKET İLERLEDİKÇE GERİDE KALANLAR OLUR

Başka boyutlar?

8 yıl sonra sosyalizmin sesinin meydanlarda, radyolarda, kahvelerde duyulması az şey mi? İşçi sınıfının politik hareketi ile emekçi kitleler arasında seçimler dolayısıyla yoğunlaşan diyalektik ilişkiyi ve bu ilişkinin kısa ve uzun dönemde vereceği meyvaları hareketin dışındaki nasil kavrayabilirler?

Kavrayamıyorlar. Hiç kavrayamıyorlar. Kavrayamadıkları için, umutları da, korkuları da yalnızca Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlerin sonunda alacağı sonuçla sınırlı. Bu yüzden tek boyutlu düşünüyorlar. Bu yüzden bugünkü tavırları da, 5 Haziran gününe ilişkin "umut"ları da, 5 Haziran sonrasına ilişkin sorun beklentileri de yanlış, geçersiz ve temelsiz. En az kendi konularını kadar temelsiz.

Sosyalizm bayrağı meclise dikilecek. Ancak bugüne kadar ortaya konan çalışmalarla, sosyalizm bayrağı fırlakalarla, tarlalara, geçekondulara, meydanlara dikilmiş durumda. Yarın meclise de dikilecek. Hareket ileri bir adım attı. İleri bir adım atacak.

Bu adımla birlikte, geride kalanlar olacak. Geride kalanlar olur. Tarihin her döneminde geride kalanlar olur. Geride kalmak, ileri gitmekle diyalektik bir ilişkiye sahip. Bugün geride kalanlar, yarın hareketin atacağı adımlarla daha da geride kalacaklar.

BÜYÜK YILGINLARA KÜÇÜK SORULAR

HASAN ERSİN

Kimi, sınıfsal konumu gereği telaşa düşmüş. Faşizm geliyor, yığılıcı içinde bir çıkar yol arıyor bugünden yarına. Bu yüzden bir burjuva partisine oy vermeyi düşünüyor.

Kimi, kendi küçük dünyasında, dar çevresinde bir taktisyen oluvermiş. "CHP, solun sırtında bir kamburdur. İktidara gelsin de, sosyal demokrasinin ne menem bir düzen olduğunu görsün işçi sınıfı" diyor.

Kimi, "tüm demokratik, anti-faşist, antiemperyalist güçlerin, en geniş birlik ve dayanışması" adına ahkam kesiyor.

Kimi, CHP tek başına iktidara gelirse, işçi sınıfı mücadelesinin daha da yükseleceği koşullar ve olanaklar yaratılacaktır, hayaline kendisini ve çevresini inandırmaya çalışıyor.

İşçi sınıfı mücadelesi adına bir burjuva partisine destek sağlamaya çalışan ve artık günümüzde tütü tükenmekte olan bu büyük (!) yığınların türlü çeşitli gerekçeleri var elbette. Fakat giderek sayıları azalıyor. Kendileri de inanmaz olurlar kendi sayıklamalarına. Tek başına CHP'yi güçlendirmek, onu tek tarafı olarak desteklemek, demokratikleşme mücadelesini burjuvazinin bayrağı altına gerek veremeyi önermek, kolay yüklenilir sorumluluk değil.

Biz gene de, bu zamana bol, hayali geniş "taktisyenlerin" telaşını ciddiye alalım ve kendilerine bir kaç küçük soru yöneltilim.

1. Cinayetlerin, faşizan baskı ve terörün, bu kitlesel paniğin temel nedeni, komandolar, MHP, Türkeş, Demirel, AP ve benzerleri midir, yoksa, -CHP'nin de temsilcisi olduğu- burjuva düzeni midir?
2. CHP, kitleleri faşizmi umacıyla korkutmaya çalışıyor ve sosyalistlerin meclise girmesini önlemek için MHP'nin varlığını bu anlamda kullanıyor mu? MC'yi seçimlerden önce düşürmek için ciddi bir girişimde bulunmamasını nasıl açıklarsınız?
3. Burjuvazi bu seçimler sonunda -ve CHP'nin şahsında- yeni mevziler kazanmayı umuyor mu?
4. Burjuvazi, sosyalistlere, CHP eliyle de olsa, işçi sınıfı mücadelesinin daha da yükseleceği olanakları tanıy mı?
5. Seçimler sonunda güvercinlerle kırat teker teker ya da birleşerek börtürte parçalayıp yerler mi, yoksa sirk kuracak bir anahtar mı aralar?
6. Sosyalistlerin meclise girmesini daha kaç seçim erteleyebiliriz?
7. 1981 Genel Seçimlerinde oylarınızı hangi partiye vermeyi düşünüyorsunuz?
8. Boş zamanlarınızı nasıl değerlendirirsiniz?
9. Bu sonuçların ciddiliğinden kuşkuya düşüyorsanız, yalnızca 6. ve 7. sorularını cevaplayınız. Ama mutlaka cevaplayınız.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN İLK RADYO KONUŞMASI 24 MAYIS SALI GÜNÜ GENEL BAŞKAN BEHİCE BORAN TARA-FINDAN YAPILDI. 8 YILLIK BİR ARADAN SONRA TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN SESİ YİNE RADYOLARDAN DUYULDU. MİLYONLARCA İŞÇİ, KÖYLÜ, MEMUR VE EMEKÇİYE YAYILDI. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BORAN'IN BU RADYO KONUŞMASININ METNİNİ OKURLARIMIZA SUNUYORUZ:

İşçiler, köylüler, emekçiler! Tüm yurtseverler, sözüm sizedir.

Can güvenliğinin ülkenin bir numaralı meselesi haline getirildiği günler yaşıyoruz. Can güvenliği, yaşama hakkı elbette bir insanın en başta gelen temel hakkıdır. Bir hükümet can güvenliğini sağlayamıyorsa, bu kendi başına o hükümeti mahkum etmeye yeter. Ama neden silahlı saldırılar, cinayetler oluyor, neden bunlar önlenmiyor? Bu sorunun cevabını aramak, meselenin köküne inmek gerekir.

BÜTÜN OLAYLARIN TEMELİNDE TÜRKİYE'NİN GERİ KAPİTALİST DÜZENİ VARDIR

Her biri tek başına iktidara aday olduğunu söyleyen Adalet Partisi ile Cumhuriyet Halk Partisi, bu işareti ettikimiz, meselenin köküne inme işine hiç yanaşmadan, birbirlerini karşılıklı suçlayarak, saldırı ve cinayetleri seçim kampanyalarında oy toplama aracı olarak kullanıyorlar. Her ikisi de seçim kampanyalarını cinayetler üzerine oturtular. "Oyları bana verin, tek başına iktidara geleyim, ülke güllük gülistanlık olur" diyorlar.

Arkadaşlar! Bilelim ki, bu kahredici olaylar bugünkü toplum düzeninden, emperyalizme bağımlı bu geri kapitalist düzenden kaynaklanıyor. Bu düzen emperyalizmin büyük tekellerinin, yerli büyük sermaye sınıflarının, büyük patronların, tüccarların, büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına işliyor. Onlar kârlarına kârlar ekleyip zenginliklerini artırıyorlar. On yıl önce en yoksulla en zengin arasındaki gelir farkı 1'e 20 bin iken, şimdi 1'e 30 bin olmuştur. İşçi, köylü, emekçi, dar gelirlili yığınlar ise, havai fişek gibi yükselen fiyatlar, hayat pahalılığı, işsizlik, yarıncından güvensizlik, yeni kuşakların eğitimi gibi sorunların ve daha binbir sıkıntının yükü altında bunalmış durumda. Seçimlerden sonra durumun daha da kötüleşeceği şimdiden belli. Seçim öncesinde oy toplama kaygısıyla yapılmış bir takım zamlar, örneğin, devlet fabrikalarının ürettiği mallarda ve petrole zamlar yapılması kaçınılmaz. Büyük bir devalüasyon da gelecek. Türk parasının değeri düşürülecek. Hem yabancı dış kuruluşlar, hem de yerli büyük sermaye bunu istiyor. Zamlar ve paranın değerinin düşürülmesi demek, tüm fiyatların daha da hızlı yükselmesi, halk kitlelerinin geçim sıkıntısının daha da şiddetlenmesi demektir.

KİTLELERİN DİRENCİNİ KIRMAK İSTİYORLAR

Bu durumu geniş halk kitleleri elbette gönül rızasıyla kabul edemezler; etmiyorlar ve etmeyeceklerdir. İşçi, köylü, kol ve kafa emekçisi kitleler gün gündün bilinçleniyorlar, direniyor ve mücadele ediyorlar, tüm demokratik özgürlükleri canları pahasına kullanarak. Sömürü düzeninin sürdürülmesi, sermaye sınıflarının çıkarlarının korunabilmesi için kitlelerin bu direnci ve mücadelesinin kırılması gerek. Bunun için, silahlı saldırılar ve cinayetler, bunun için demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, serbestçe kullanılmaması...

On milyonların yoksulluğu sayesinde varlıklarına varlık, kârlarına kâr katabilenler; çalışanların pahalılık, işsizlik yükü altında ezilmesinden çıkarı olanlar bu durumun böyle sürüp gitmesini istedikleri için sokaklarda, meydanlarda cinayetler işlenmektedir. İşçilerin, emekçilerin, yurtseverlerin daha bilinçli, daha örgütlü, daha güçlü hale gelmesi için demokratik kuruluşlara karşı baskı ve terör uygulanmaktadır. İşçileri, emekçileri tek bir bütün, sömürücüleri ve em-

peryalizme karşı tek bir yumruk olmaktan alkoymak için ırkçı, şoven milliyetçi, baskıcı bir politika izlenmektedir.

Tüm emekçi kitleler, demokratik, ilerici, yurtsever güçler baskı altına alınmak, sindirilmek, susturulmak istenmektedir. Seçimlere ilişkin olarak da, halka korku salmak, korku salarak oy toplayabilmektedir amaçları.

Bu durumda, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Seçimler tek başına ne saldırıları durdurur, ne de diğer sorunları çözer. Yabancı ve yerli tekellerin, büyük sermayenin, büyük toprak sahiplerinin ekonomik gücünü kıracak köklü dönüşümlerin yapılması gerek; bunlar yapılmadıkça baskı, saldırı ve cinayetler de, pahalılık, işsizlik, yoksulluk ve diğer toplumsal belalar da sürüp gider.

BUGÜNKÜ MC PARTİLERİNİN KONUMLARI NEDİR?

Bu dönüşümlerin yapılması Adalet Partisinden beklenemez. Sermayenin has partisisdir o. Bu düzen AP'nin temsil ettiği büyük sermaye sınıflarına yaradığı kadar, Demirel'in kendisine, kardeşlerine, yeğenlerine, diğer yakınlarına da yararlıdır. Adalet Partisi bugünkü düzen ve gidışatla 2000 yılında "büyük Türkiye" yaratma sevdasında. Bu ham hayallerle halk kitlelerini oyalama çabasında. Bu düzen ve gidışle sermaye sınıflarının varlıkları büyüyebilir ama, "büyük Türkiye" fiilan gerçekleşmez. Demirel ve AP'si Türkiye'yi şimdiden tam iflasa getirdi dayadın.

Milliyetçi Cephe koalisyonunun ikinci büyük ortağı Milli Selamet Partisi'nin söze "Selamet yolu" da geçit vermez bir yoldur. MSP de büyük sermaye ile, para babalarına içli dışlıdır. Milli Selamet Partisi elinde tuttuğu önemli Bakanlıkları bu içli dışlılığı geliştirmek yönünde kullanmıştır. Traktör, çimento, demir-çelik karahorsasından MSP sorumludur. Bu karaborsalar hem büyük sermaye kesimlerine, hem MSP yöneticilerine yararlıdır; onları Türkiye'nin büyük zenginleri haline getirmiştir.

"Büyük Sanayi Hamlesi", "her il bir fabrika" vadeleri ve iki karşılık çukurlara iki kürek harç koyup temel atma merasimleri de seçim öncesi oy avcılığı çabalarından başka bir şey değildir.

Türkçe ve Milliyetçi Hareket Partisi kitlelerin sosyalizme yönelmesini önlemek için, kapitalizme karşı çıkıyor görünüp, onları, yeni bir düzen diye sunduğu "milliyetçi-toplumcu" yola çekmeye çalışmaktadır. Milliyetçi toplumsuluk, bütün dünyanın bildiği gibi, faşizmin ikinci adımıdır. Hitler de milliyetçi toplumsucuydu. Bugün Türkçe'nin MHP'si emperyalizmin işbirlikçisi büyük sermayenin ve onun partisi olan Adalet Partisi'nin vurucu gücüdür; baskıların, kanlı saldırıların, cinayetlerin ilk elden sorumlusudur. Büyük sermaye, egemenliği ve gücünü sürdürülebilmek için MHP'ye, komandolarına, ülkücülerine ve benzerlerine her zaman ihtiyaç duyacak ve onları kullanacaktır.

HEM KURT, HEM DE KUZUDAN YANA GÖRÜNEN PARTİ

Düzen değişikliği isteyen Cumhuriyet Halk Partisi. Ama onun "düzen değişikliği" diye önderdiklerinin hiç birisi kapitalist düzenin çerçevesine dışına çıkmıyor; sermaye sınıflarının ekonomik güç kaynaklarına dokunmuyor.

Oysa büyük sermayenin tekeli şirketleri, dış ticaret, bankalar ve sigortalı emekçi halk yararına devletleştirilmeden; büyük sermayenin ülke ekonomisinin ve politikasını kontrol eden gücü kırılmaz; Halk Partisi'nin çok karşı çıkar göründüğü, aracıların vurguncu kârları, istiflilik, karaborsacılık önlenemez; kredilerin kooperatiflere, küçük ve orta üreticilere yönlendirilmesi sağlanamaz.

Kalkınmanın köyden başlayacağını durmadan vurgulayan Halk Partisi programının toprak reformuna ilişkin bölümünde, ancak "toprağı kendileri işlemeyenlerin" topraklarının kamulaştırılıp dağıtılmasını temel ilke kabul ediyor. Bu demektir ki, binlerce dönümlük toprakları üzerinde büyük tarımsal işletmecilik yapan çiftlik sahiplerinin toprakları kamulaştırılmayacak, topraksız köylüye dağıtılmayacak. Kısacası, CHP'nin kavlince büyük sermayenin ekonomik gücüne dokunmaksızın, "halk kesimi", "köykenitler" gibi hayali tasarılarla "emekten yana hakça bir düzen" oluşturulacak, "halk iktidarı" gerçekleştirilecektir. Bu mümkün değildir. Dünyada bunun bir örneği yoktur. CHP'nin önerileri, hem kurttan, hem kuzudan yana olma politikasıdır. Olunamaz. Ya biri, ya ötekisi.

DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ SOSYALİZME GEÇİŞTİR

ANTI KOMÜNİZM SİLAHI İNÇİN KULLANILYOR?

Düzen değişikliği gerçekten zorludur. Ama gerçek düzen değişikliği kapitalizmden sosyalizme geçiştir. Ve sosyalizm bir hayal değildir. Bugün dünya nüfusunun üçte birinden fazlası sosyalist toplum düzenlerinde yaşamaktadırlar. Sosyalizme geçişin, sosyalizmi kurmanın ve geliştirmenin çeşitli aşamalarıdır. Her ülkede sosyalizm, o ülkenin şartlarına göre ulusal biçimler alarak, ama sosyalist özünü koruyarak gerçekleşmektedir. Ancak sosyalist düzende tüm işçiler, köylüler, kol ve kafa emekçileri sömürden, yoksulluktan, adaletsizliklerden kurtulabilmekte, özgür ve eşit şartlarda refahlı, yarınından güvenli bir yaşama kavuşabilmekte, tüm eğitim imkanlarından yararlanarak bilgili, yüksek kültürlü bir düzeye erişebilmektedirler. Ancak sosyalist düzende çeşitli din ve mezhep toplulukları, ulusal topluluklar ve uluslar özgür ve eşit şartlarda kardeşçe bir arada yaşayabilmektedirler. Ve ancak tüm ülkeler sosyalist düzene geçtiğinde ki, dünya barışı sağlam temellere oturacak, savaşlar insanlık tarihinden silinecektir.

Milliyetçi Cephe partilerinin köruklediği ve CHP'nin de katıldığı komünizm düşmanlığı ticareti, aslında, sosyalist düzenin bu gerçek yüzünü kitlelerden saklayabilmek içindir. Onları sosyalizmi amaçlayan gerçek düzen değişikliği isteğinden geri tutmak ve bir korku havası yaratarak seçimlerde oy toplayabilmek içindir. Ama bu gayretleri boşunadır, tarihin sosyalizme doğru akışını hiç bir güç durduramaz.

Türkiye dünyanın kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci içindedir. İşçi sınıfımızın bağımsız partisi olan Türkiye İşçi Partisi Türkiye'de bu geçişi gerçekleştirmek için mücadelesi vermektedir.

SOSYALİZM MÜCADELESİ DURDURULAMAZ

Değerli kardeşlerimiz!

Şimdi seçim dönemindeyiz. Sermaye partileri seçmen kitlelerinin artık eskisi gibi gözü kapalı kendilerine oy vermediğini görüyorlar. Oy toplayabilmek için sermaye partilerinin hepsi işçiden, köylüden, emekçiden yana görünme çabasında ve bol vaatlerde bulunma yarışındadırlar.

Oysa şimdi halka bol bol vaatlerde bulunan bu partilerin hepsi yakındıkları bugünkü durumdan sorumludurlar, çünkü geçmişte bu partilerin hepsi, ya parti olarak, ya da o zamanın bir partisinde yer alan politikacılar olarak iktidar sorumluluğunu taşımışlardır. AP'si, İHP'si, MSP'si ve diğerlerinin hepsi iktidarda oldular ve vatandaşları paylaştılar. Bugünkü durum, bir denbire ortaya çıkmamıştır; geçmişte yapılanların, geçmişte izlenen politikaların sonucudur. Dün bugünü doğurmuştur. Şimdi ne yakınıyorlar? Şimdi vaat ettiklerini niçin o zaman yapmadılar?

Yalnızca sosyalistler, Türkiye İşçi Partileri dün de, bugün de oldum olası, sömürücü kapitalist düzene karşı çıkmışlar, yılmadan, yalpalamadan, kaytarmadan, işçinin, köylünün, emekçinin hak ve çıkarlarını; ulusal bağımsızlığı ve demokratik özgürlükleri savunmuşlardır. Demirel bunu itiraf etmek durumunda kalmıştır. Mart ayında, CHP ile TİP'i kıyaslayan bir demecinde TİP'liler için, "Onlar 30-35 senedir aynı şeyleri söylerler, hapse girer çıkarlar yine aynı şeyleri söylerler" demiştir. Evet, biz sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer, gün gelir hapse tıklırız, işten atılırız, coplanır, kurşunlanırsınız ama halkı ezen bu sömürü düzenine karşı çıkmaktan, sosyalizm davasını savunmaktan, bu uğurda mücadele vermekten geri durmayız.

Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, göğsünü gere gere, dobra dobra, "Ben işçi sınıfının partisiyim" diyor; başka hiç bir parti bunu diymiyor. Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, yoksul köylülerin, köylü kentli küçük üreticilerin, emekçilerin işçi sınıfıyla birlik olmasından, dayanışmasından; elbirliği ile sömürden kurtulabileceklerinden söz ediyor ve bunu gerçekleştirmek uğruna mücadele veriyor. Başka hiç bir parti bunu yapmıyor.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN NİTELİĞİ

Bir de partilerin iç yapılarına bakalım. Partiler insanlardan oluşur. Türkiye İşçi Partisi kimlerden oluşuyor, öteki partiler kimlerden?

Türkiye İşçi Partisi'nin üyelerinin ve yöneticilerinin yarısı işçi, diğer yarısı da köy ve kent emekçisi, kol ve kafasıyla çalışanlar. Türkiye İşçi Partisi'nde büyük patron, büyük tüccar, büyük toprak ağası veya onların adamları olan kimse yok. Öbür partilerde ise durum tam tersi.

Milletvekili adaylarının da durumu aynı. Partimizin milletvekili adaylarından % 44'ü işçi, geri kalanı da köyden, kentten kol ve kafa emekçisi. Milletvekili adayları içinde de büyük patron, tüccar, ağa veya onların hısımları, adamları yok. Öbür partilerde ise sadece bunlar var ve de bir iki sendika ağası. Her biri onbinlerce lira ödeyerek o partilerin adayları olabildiler. Milletvekili adaylığı bir ticaret oldu.

Bir an için düşünmek gerek: Patronların, tüccarların, ağaların, zenginlerin veya onların yakınlarının, adamlarının içinde yer aldığı, milletvekili oldukları partiler, neler vaat ederlerse etsinler, gerçekten işçinin, köylünün, emekçinin; dar gelirlinin ve yoksulun hak ve çıkarlarını yana işler yapabilirler mi, onlardan yana bir politika izleyebilirler mi? Hiç insan kendi bindiği dalı keser mi?

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ MECLİSE GİRECEKTİR

5 Haziran'da seçim var. Bu seçimde Türkiye İşçi Partisi mutlaka Millet Meclisi'ne girecektir. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, sosyalistlerin, ilericilerin ve gerçekten demokrasi yanlısı olanların oyları, Türkiye

İşçi Partisi'ne Meclis'in kapılarını açacaktır.

Türkiye İşçi Partisi henüz iktidara aday değildir. Ama bundan ötürü "oyum boşa gitmesin", "oylar bölünmesin" diye düşünüp başka bir partiye oy vermek temelden yanlış olur. Böyle yanlış bir düşünce ve davranış yayma propagandası yapıyor. Oysa, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Doğru noktası, seçim sonucunda işçi, emekçi halk kitlelerinin Meclis'te gerçek temsil edilip edilmemesidir. Meclis'te işçi, köylü, emekçi kitleler; ilerci, yurtsever, demokratik güçler işçi sınıfının bağımsız partisi aracılığıyla temsil olunmazlarsa; sermaye sınıflarının çeşitli partileri karşısına işçi, emekçi sınıf ve tabakaların partisi dikilmezse, Meclis çalışmaları sermaye partilerinin karşılıklı çekişmelerine ve pazarlıklarına terk edilmiş olur. Ve sermaye partileri seçimden önce yaptıkları vaatleri kolayca unutmaya, savsaklama yoluna girerler. Bu durumu önleyebilmek, oluşacak iktidarı ve muhalefeti, demokratik özgürlükler, tam bağımsızlık, işçi ve emekçi kitlelerin hak ve çıkarları doğrultusunda etkileyebilmek, o partiler üzerinde demokratik toplumsal muhalefeti tutarlı, sebatlı, cesur mücadelesini, baskısını duyurabilmek için Türkiye İşçi Partisi Millet Meclisi'ne girmelidir ve girecektir. Türkiye İşçi Partisi, burjuva partilerinin büyük sermayeden yana, emekçi halk kitlelerine karşı izledikleri politikayı, önerdikleri ve giriştikleri işleri; emperyalizme, yabancı sermayeye çokuluslu şirketlere verdikleri tavizleri gözler önüne serilemek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi işçiler, köylüler, tüm kol ve kafa emekçileri yararına öneriler, kanun teklifleri getirmek ve bunun mücadelesini vermek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini parlamento içinde de sürdürmek ve böylece mücadeleli bu yanıyla da güçlendirmek için Meclis'e girecektir.

İşçiler, köylüler, emekçiler! Yurtseverler, ilericiler, demokratlar!

Türkiye İşçi Partisi'nin Meclis'e girmesinin anlamı ve önemi budur. Sözüm sizlerdedir. Oylarınızı bu anlayış, bu bilinç içinde vereceğinize inanıyorum. Bu günler karanklı görünse de aydınlık yarınların meşalesini içinde taşıyor. Bu meşale, yarınları aydınlatacak olan güç, sizlersiniz.

Selam hepimize! Çark Başak'la selam!

Selam dünyanıza ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine

GİRESUN SÜT VE TEREYAĞ FABRİKASI İŞÇİLERİNE OYNANAN OYUN

Giresun'da Süt ve Tereyağı fabrikası açıldı. İnşaat ve montaj bitiminden uzunca bir süre sonra deneme çalışmalarına başlandı.

Fabrika işletmeye alındıktan sonra her yerde görülen sorunlar burda da kendisini gösterdi.

Bu fabrika Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığına bağlı. MC ortaklarından MSP'ye verilen bu bakanlığın başında Korkut Özal var. Tüm sorunlar zincirleme birbirine bağlı.

Fabrikaya müdür olarak Orhan Kürekol adında bir ziraat yüksek mühendisi atandı ve ilk iş olarak fabrikada boş bulunan işçi kadrolarını doldurarak bir an önce üretime geçebilmek için işçi alınmaya başlandı.

İlk alınan işçiler 12 kişilik bir grup. Bu 12 işçi ellerinde bir pusula ile geliyorlar. Pusulada bu kişilerin işe alınması, gerekli protorol yapılarak bakanlığa derhal bilgi verilmesi isteniyor. Müdür bu 12 kişiyi işe alıyor.

Ankara'da bu işleri yürüten bir Giresunlu müdür söylüyor. Bu fabrikayla ilgili bütün işler onun eliyle ve doğrudan Bakanlık ve Genel Müdürlükçe yürütülüyor.

Eksik bulunan kadroyu tamamlamak için müdür imtihanla işçi alma yetkisini kullanıyor. İş ve İşçi Bulma Kurumu kanalıyla imtihan açarak başarı gösteren 14 kişiyi işe alıyor.

İşte asıl olaylar bundan sonra başlıyor. Genel Müdürlük telgrafla bu işçileri derhal işten atmasını ve tüm işçileri kendilerinin göndereceğini bildiriyor. Müdür kararında ısrar edip işçileri atamayacağı, kanun dışı bir şey yapmadığını söy-

lüyor.

Kararında direnen Müdür başka bir ile atılıyor.

Müdür seçiminin yaklaşmasını göz önüne alarak karar kendisine tebliğ edilmeden önce 45 gün rapor alıyor.

Fabrikanın lojmanında oturan Müdür son alınan 14 kişiyi ilişkili kesmiyor. Hiç bir tutanak veya belge imzalamamalarını söylüyor. Çünkü bu arada Müdür yetkisi verilen bir muhasebeci atanmıştır.

Genel Müdürlük bu olayları yerinde incelemek üzere iki müfettiş gönderiyor.

Müdür yetkisi ile atanan muhasebeci Mustafa Demirbaş ve iki müfettiş görevleri gereği işçilere baskı yapmaya başlıyorlar.

MEVLÜT BEYEFENDİYE SAYGILARLA...

Sosyal Güvenlik Bakanı Mahir Ablum'un sosyal güvenlik sorunlarına ilişkin bir yaklaşımı var. Bakanlığın bağlı Sosyal Sigortalar Kurumu'nda yaptıkları belleklerde. Neden olduğu kanışık henüz çözümlü değil. Bir çok SSK emekçisinin iş güvencesini kendine göre toplu bir biçimde çözdüğünü düşünebilir.

Bu arada teker teker başkalarının da "iş güvencesi" konusunda elinden geldiğince bir şeyler yapıyor. Adalet Partisi eski Ankara İl Başkanı Mevlüt Hamzaoğlu'na hem de Bakanlığının sayılı bir yazısı ile verdiği tekmil bu konudaki be-

Bu arada bir gece duvarlara MSP sloganları yazdıyorlar. Gece bekçisi sloganları yazanları görüp kovalıyor, ama tanyamıyor. Bunun üzerine işbilir müfettişler ve Mustafa Demirbaş polis çağırıyor.

Gece bekçisi karakola götürülerek dövülüyor. Baskı ve tehditle son giren iki kişinin adını söyletmiyorlar. Kendisiyle görüştüğümüz beki de son giren işçilerden. Yazı yazanları tanyamadığını, olay yerinden kaçtıklarını, fabrika içine arka taraflardan gizlice girebileceklerini söylüyor. Bunun üzerine lojmanda oturan Müdür durumu savcılığa ve valiyeye bildiriyor. Vali olaya el koyarak bu 14 kişiyi işlerine devam etmelerini söylüyor.

Olay şimdi bu çizgide seyrediyor. Ni-

sanın dörtünden beri para almayan bu işçiler işlerine devam ediyorlar. İlk müdürlerinin verdiği görevi yapamamaları saati tamamlıyorlar.

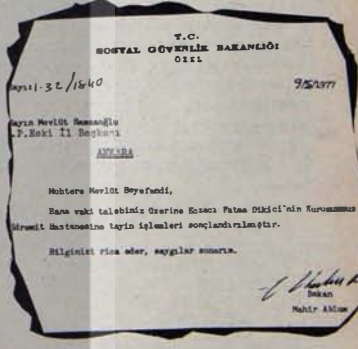
Müdür yetkisi verilen muhasebeci Mustafa Demirbaş para çekme ve yatırma yetkisi de olduğu halde maaşları ödememekte ısrar ediyor.

Ayrıca, atılması istenen bu 14 işçinin yerine Genel Müdürlükçe işe alınmaları için ellerinde yazı bulunan işçiler gelmekte, Şimdilik bir kişinin bu şekilde işe alındığı önceden işe alınanlarca söyleniyor.

Durum açıklık kazanıncaya kadar yazal haklarını kullanmakta kararlı olan 14 işçi Giresun emekçileri ve TIP destekliyor.

cerilerini kanıtıyor. "Mevlüt Beyefendi" nin Ablum'a bir ezacı hanun için yaptığı işe alınma başvurusunun gereği hem de seçim devresine rastlatılacak bir biçimde yerine getirilmiş, SSK Edremit Hastanesine tayini gerçekleştirilmiş. SSK'da daha önce yaptıkları yetmiyor-muş gibi şim di de Kurum'un partizan kadrolarla doldurulmasını sağlıyor.

Bir bakanlık makamının iş ve işçi bulma kurumu gibi kullanımına ilişkin örnekler YÜRÜYÜŞ olanak çıkartıcı okuyucularına iletiliyor. Burada görülen mektubun bundan öte bir özelliği de var: Türkçesi. Anlaşılan Ablum sekreterlerini de işe alırken SSK için gösterdiği özenden fazlasını göstenniyor.

TÖB-DER'in Tarsus Şubesi seçimlerini demokrasi için birlik grubu kazandı

14 Mayıs 1977 tarihinde olağan kongresi yapılan TÖB-DER Tarsus Şubesi seçimlerine, kitle örgütlerine değişik açılardan yaklaşan dört ayrı grup katıldılar. Bunlar, yönetimde bulunan "Demokratik Merkezîyetçiler" ile sırasıyla "Demokrasi İçin Birlik Grubu", "Halkçı Eğitimciler" ve Yurtsever Devrimci Öğretmenler" gruplarıydı.

Seçim öncesi Demokrasi İçin Birlik Grubu dışındaki tüm gruplar, sürekli ilkesiz birlik arayışı içerisinde çalışmalarını sürdürmüşlerdi. Özellikle ilköğretim ve köy okulları öğretmenleri içinde büyük bir etkinliği sahip olan DEMOKRASI İÇİN BİRLİK GRUBU'na, diğer gruplar koro halinde saldırırken, bir yandan da gücünü küçümseyerek tabanı yanılmaya çalışıyorlardı. Bunun nedeni, Demokrasi İçin Birlik Grubunun ilkesiz olarak hiçbir ittifaka yanaşmak istememesiydi.

Yönetimi elinde bulunduran Demokratik Merkezîyetçiler, yönetimi ellerinden çıkarmamak ve özellikle de Demokrasi İçin Birlik Grubunun yönetimine gelmesini önlemek için, Halkçı Eğitimcilerle sürekli ittifak aradılar. İttifakı sağlayabilmek için De gerici ödünler vermeye bile çoğu kez razı oldular. Bu seçimler sırasında göze çarpan ilginç bir gelişme de, tüm grupların, daha çok da Demokratik Merkezîyetçilerin, Demokrasi İçin Birlik Grubuna karşı "Bu grubu TIP'liler yönetiyor" diyerek özünde bir sosyalizm dışımanlığı geliştirmeleriydi.

Tümüyle politize olmamış tabanın gerici koşullanmalarıyla ittifak ede-

rek yönetime gelmeyi düşleyen sosyalizm kalpazanlarının bu çabaları da boşa çıktı. Çünkü Demokrasi İçin Birlik Grubu mücadelenin sıradan bir yönetime gelme mücadalesi olmadığını, basit hesaplarla ve ayak oyunlarıyla kitle örgütleri içerisinde uzun süre yaşam bulmanın olanaksız olduğunu biliyordu ve bunu daha seçimlerden çok öncesinde yaptığı çalışmalarla tabanına göstermişti.

Seçimlere gelindiğinde diğerleri için oldukça şartıcı olan sonuçlar, Demokrasi İçin Birlik Grubu için hiç de şartıcı değildi. Daha divan seçimlerinde diğer grupların toplam oyları kadar oy alarak divana oturmuştu. Bu durumu özümlemeyenler hemen divana güvensizlik önergesi verdilerse de, oylamada önergeyi verenler bile parmak kaldırmak yürekliliğini gösteremediler. Seçimlere geçildiğinde ise durum daha da netleşti. Geçerli 291 oydan 116'sını alan Demokrasi İçin Birlik Grubu liste olarak yönetime geldi. Önceki yönetimi elinde bulunduran Demokratik Merkezîyetçiler 94 oy alarak seçimleri kaybettiler. İlkesiz ve tutarsız tavırları ile dikkatleri çeken ve "anahtar bizdedir" diyen Halkçı Eğitimciler ise, maocuların seçimlerinden çekilip kendilerini desteklemelerine karşın 81 oy alabildiler.

Bu seçimlerin ortaya koyduğu gerçek şuydu: Yaşamın tüm alanlarında olduğu gibi, demokratik kitle örgütlerinde de utkunun yolu kararlı, inandırıcı ve tutarlı çalışmalardan geçmektedir. Bu çalışmalarını gerçekleştirecek olanlar da sosyalistlerden başkası değildir.

BURSA İŞÇİLERİNİN KARŞISINDA ÖYLEBİR VALİ VAR KI..

BURSA VALİSİNİN SON MACERALARI

Türkiye İşçi Partisi'nin Bursa'da hızla örgütlenmesi ve özellikle fabrika işçileri arasında etkinlik ve saygınlık kazanması, egemen sınıfları ve onların maşası durumunda olanları tedirgin ediyor. Parti'nin çeşitli eylemlerinin önlenmeye çalışılması, üye ve sempatizanlarına ağır baskılar uygulanması bu tedirginliğin açık kanıtları.

UYDURMA GEREKÇELER

Geçtiğimiz hafta içinde meydana gelen olaylar çeşitli yönleriyle bu baskı girişimlerini sergiliyor. Parti üyelerinden Orhan Okumuş'un uydurma bir gerekçeyle tutuklanması, baskı örneklerinden yalnız bir tanesi. Bursa liselerinden birinin önünde çıkan bir öğrenci olayından hemen sonra iki faşist komando savcılığa başvurarak Orhan Okumuş'un olay sırasında silah çektiğini söylüyorlar. Savcının tutuklama istemi Asliye Ceza Mahkemesi tarafından geri çeviliyor. Bunun

üzerine Savcı, Ağır Ceza Mahkemesinden bir tutuklama emri çıkartmayı başarıyor. Olay meydana geldiği sırada Orhan Okumuş, Parti merkezinde görevli olduğu ve bunu kanıtlayacak verilerle sahip olduğu halde yakalanıp cezaevine kapatılıyor. Tutuklama kararına karşı TİP Merkez Yönetim Kurulu Üyesi ve Eskişehir İl Başkanı Avukat Vedat Baranoğlu'nun en yakın il olan Bilecik Ağır Ceza Mahkemesine yaptığı itiraz dergimiz baskıya girenken henüz sonuçlanmamıştı.

BİR VALİ TANIYALIM

Öğrenci hareketinde lider olarak tanınan bir kişi olan Orhan Okumuş'a karşı girişilen bu baskı, eylemlerini işçi ve emekçi sınıfların siyasal örgütünde sürdürdürenlere karşı burjuvazinin ne kadar duyarlı olduğunu gösteriyor.

Baskılara bir diğer örnek ise Mudanya'da afiş yapıştıran ve bildiri dağıtan

Parti üyelerinin yasalara aykırı bir biçimde gözaltına alınması ve işkence edilmesidir. Aralarında Bursa İl Başkanı Osman Özdemir'in de bulunduğu bir grup Parti üyesine işkence yapan Mudanya Emniyet Amiri ve polisler mahkemeye verildiler. Bu konudaki dava henüz sonuçlanmadı.

Bursa'nın bir de valisi var. Adı Mehmet Karasarlıoğlu. Diyarbakır olaylarından "yüzünün akıyla" çıktığı için ödüllendirilerek Bursa'ya atanmış. Atandıktan bu yana da bir vali gibi değil bir MC militanı gibi çalışıyor. DISK'in 16 Eylül direnişi sırasında fabrika fabrika dolaşarak işçileri yıldırma ve direnişten vazgeçirmeye çalıştı. Kendisine karşı çıkan işçi ve sendika temsilcilerini önce gözaltına alırdı sonra da işten attırdı. Polisi, jandarmayı seferber edip işçileri ve Maden-İş sendikasını ağır bir baskı altına almaya çalıştı. Türkiye İşçi Partisi yöneticileri ve üyeleri üzerinde polis baskısı yoğunlaştırıldı. Bursa'da MHP ve

Türk-Metal gelişemediyse suç Karasarlıoğlu'nun değil. O elinden geleni yaptı ve yapmaya da devam ediyor.

GÖREV AŞKI

Şimdi seçim zamanı. Vali Karasarlıoğlu gene "görevini" yerine getirmenin telaşında. Ama bu kez baltayı taşaya vurdu. Olay şöyle: Bursa fabrikalarında yetki anlaşmazlığının açık irade beyanıyla çözümlenmesi kararıyla ilgili olarak Türkiye İşçi Partisi "Bursa İşçileri Faşist Türk-Metal'e Geçit Vermeyecek" başlıklı bir bildiri bastırdı ve dağıtmaya başladı. TOFAŞ fabrikası önünde bildiri dağıtan Parti üyelerine uzatılmı jandarma çavuşu Hüseyin Yılmaz ve onun komutasındaki erler engel oldular. Bildirinin dağıtılmasının Seçim Yasası'nın 57. maddesi gereğince suç olmadığı kendisine hatırlatıldığı halde çavuş "Validen emir aldım, dağıttırمام" dedi.

Bunun üzerine Parti Başkanlık Kurulu Üyesi ve Bursa Milletvekili Adayı Yavuz Ünal, valiyi telefon ederek bu yasa dışı uygulamanın durdurulmasını ve bildiri dağıtımına engel olunmasını istedi. Vali Karasarlıoğlu, bildirinin siyasal içerikli olmadığını ve bu yüzden dağıtılmayacağını söyledi. Valinin bu konuda karar vermesi yetkili olmadığı gerekçesiyle 1. Merkez İlçe Seçim Kurulu'na başvuran TİP İl Başkanı Osman Özdemir'in dilekçesi bu kurul tarafından incelenmeden AP ve MHP'li üyelerin imzasıyla valinin gerekçesine uygun bir karar verildi.

Bu durum karşısında Parti, bir taraftan İl Seçim Kurulu'na başvurarak 1. Merkez İlçe Seçim Kurulu'nun kararının kaldırılmasını istedi, diğer taraftan da Seçim Yasası'na aykırı tutum ve davranışları yüzünden Vali Karasarlıoğlu ve Çavuş Yılmaz aleyhinde dava açtı.

HESAP VERECEKLER

İl Seçim Kurulu'nun oybirliği ile aldığı karar Vali Karasarlıoğlu'nun yasa dışı davranışını belgeledi. Karar göre TİP bildirisi siyasal propaganda niteliği taşıdığı için dağıtımına engel olunamaz ve engelleme girişimleri Seçim Yasası'nın 57. maddesine aykırı düşer. Kararın bir kopyası da "bilgi için" Karasarlıoğlu'na gönderildi. İl Seçim Kurulu'nun bu kararı, vali aleyhine açılan davada, doğal olarak, valiyi suçlayıcı bir nitelik taşıyor.

Bu konuda son olarak söylenecek şey şu: Tüm MC sorumluları gibi Bursa Valisi Mehmet Karasarlıoğlu'na da esenlikler ve sağlık dileriyiz, çünkü hesap verecekler.

Anayasa Mahkemesinin kararı 20 Nisan 1977 Tarih ve 15915 Sayılı Resmî Gazetede İlânı gereğince tercihli oyun Diyarbakır'da 4 kişiye verileceği hüküme varılmıştır.

Tercihli Oyunuzu Nasıl Kullanacağınız Aşağıda Belirtilmiştir

1 - İskân Azizoglu	☐	1 - İskân Azizoglu	☐
2 - Halil Akgül	☐	2 - Halil Akgül	☐
3 - Bahattin Karakoç	☐	3 - Bahattin Karakoç	☐
4 - İbrahim Meylânî	☐	4 - İbrahim Meylânî	☐
5 - Hasan Değer	☐	5 - Hasan Değer	☒
6 - Hamit Karakoç	☐	6 - Hamit Karakoç	☒
7 - Muhtetin Erdoğan	☐	7 - Muhtetin Erdoğan	☒

Tercih yapılmamış Oy Pusulası Tercih yapılmış Oy Pusulası

DİKKAT : Aşağıdan başlamak üzere 4 kişiye tercihli X işareti konulacaktır. İşaretler 4 ten kaçarsın veya fazla olursa tercihli oyununuzu iptalî olur.

Buna dikkat etmeniz gerekir.

Ancak bu kuralar uyarınca tercihli oyunuz geçerli olacaktır.

NOT :

TERCİHLİ OYLARIN NASIL KULLANILACAĞINA KİM KARAR VERİYOR?

Burjuva politikasının ilginç yanları vardır. Burjuva politikacıları da kafalarını ilginç bir biçimde çalıştırırlar. Akıllarına olmadık şeyler gelir. Başarılı olabilmek için bu olmadık "şey"lerden yararlanırlar.

Diyarbakır'daki öncekim sonuçları bizi CHP'li adayları memnun etmedi. Bu adaylar şanslarını tercihli oyla zorlamaya karar vermişler. Bunun için de akıllarına ilginç bir yöntem gelmiş. Bir bildiri basmışlar. Bildiride tercihli oyların listenin son dört ismi için kullanılmasını istiyorlar. Ama seçmeni bunun için ikna yöntemi çok ilginç. Aynı bildiride belirtildiğine göre, tercihli oyları bu şekilde kullanılmasını Anayasa Mahkemesi karar vermiş. Anayasa Mahkemesi'nin bu kararı istelik 20 Nisan günü ve 15 915 sayılı Resmî Gazete'de de yer almış.

Burjuva partilerinin ayak oyunları her zaman için geçer akçe. CHP Diyarbakır adaylarından bir bölümü şanslarını bu ayak oyunları ile zorlamaya karar vermişler. Hepsi bu.

İsrail'de seçimler

İsrail'de genel seçimler yapıldı. Yakın Doğu'daki bunalımın merkezinde bulunan bu ülkede yapılan seçimler bütün dünyaca merakla izlenmekteydi. İsrail'deki seçimler sağcı Likud Partisinin kesin zaferiyle sonuçlandı. Likud'un bu zaferiyle İsrail İşçi Partisi'nin 29 yıllık iktidarı da noktalanmış oluyordu. İsrail'deki gelişmeleri dikkatle izleyenler için seçimlerin sonucunda şaşırtıcı bir yan yok. Çünkü sağın zaferi adun adun hazırlanıyordu İsrail'de.

İsrail devleti kurulduğundan bu yana iktidarı sürdüren İsrail İşçi Partisi'nde özellikle son zamanlarda görülen değişiklikler bu partinin seçimlerden yenik çıkmasında başlıca etken oldu. Daha İşçi Partisi'nin kongresinin yapıldığı günlerde gözlemciler Likud'un zaferinin gittikçe yaklaştığını belirtiyorlardı. Çünkü parti içindeki "liberal" kanadın temsilcisi olarak tanınan eski başbakan İzak Rabin ancak çok az bir oy farkıyla parti başkanlığına seçilebilmişti. Ne var ki, parti içindeki bunalım simmekteydi. Önemli düzeyde birçok parti yetkilisi çeşitli yolsuzluklara adları karıştığı için koğuşmaya uğradılar. Emperyalist-siyonist ittifakının İsrail toplumunu içine düşürdüğü bunalım gittikçe genişlemekte ve yaygınlık kazanmaktaydı. Nihayet, başbakan İzak Rabin ve karısının da adları bir yolsuzluğa karıştı. Başbakan ve İşçi Partisi lideri suçunu itiraf ediyor ve parti başkanlığı ve başbakanlık görevinden çekiliyordu. Daha sonra yapılan seçimlerde İzak Rabin'e varis olarak sağ kanadın lideri olduğu bilinen Simon Perez getirildi. Simon Perez gerek ülkenin iç sorunları konusundaki egemen sınıflardan yana tavır, gerekse de dış politikadaki uzlaşma ve emperyalist çıkarları doğrultusunda tutumu ile İsrail'deki geniş emekçi yığınlarının partisine karşı uyanan hoşnutsuzluk ve güvensizliği bir kat daha artırıyordu.

İşçi Partisi 29 yıllık iktidardan boyunca hep egemen sınıflar ve emperyalizm için çalıştı. 1967 savaşından sonra meydana gelen ekonomik patlamadan varlıklı sınıflar yararlandıkları. Son yıllarda ise dayanılmaz bir hal alan ekonomik bunalım

SAĞA KAYAN İŞÇİ PARTİSİ AŞIRI SAĞIN İKTİDARINI HAZIRLADI

mın tüm yükü İsrail'i işçi ve emekçi kitlelerin sırtına yükledi. Resmî endekslere göre tüketim maliyetlerindeki artış geçen yıl % 38'i buluyordu. Ayrıca İsrail ulusal ürünününün % 40'ı askeri harcamalara ayrılmış durumda. İsrail bu orana dünya ilkeleri arasında silahlanma yarışında birinci sırayı alıyor. Ancak bu büyük silahlanmanın gerçekleştirilebilmesi için sağlık eğitim ve benzeri sektörlerin bütçedeki paylarının kısıntı yapıldı. Yapılan bu kısıntı sonunda zarar gören yine tüm emekçiler oldu.

İşçi Partisi bir yandan Yakın Doğu'daki bunalımın adil bir barışa sonuçlanmaması için elinden geleni esigemezken öte yandan, sosyal demokrat görüşüyle kitleleri oyalamaya devam ediyordu. Nitekim uluslararası sosyal demokrat hareketin ünlü liderleri İşçi Partisi kongresinde bazar bulundular. Ancak İsrail'deki bu "sosyal demokrat" hareket gerçekte siyonizmin ta kendisiydi.

İşçi Partisi yetkilileri seçimlerde başarı sağlayabilmeyi sennaya sunulan ve emperyalizmin gözüne girerek gerçekleştirilebilecekleri hülyasına kapıldılar. Bunun için seçim kampanyası şoven savasçı çığlıklar içinde geçti. Yakın Doğu'da soruna harışı yoldan çözümler arandığı bir sırada İşçi Partisi, artık haksız bir savaşta piyon olarak kullanılılmaktan bıkmış olan İsrail'i emekçilere "Arap tehlikesinden" korumak için silahlanmanın artırılacağı nakaratını yineliyordu. Ancak sosyal demokrat maskeli savaşçı kışkırtıcılığının meyvalarını aşırı sağcı Likud cephesi topladı.

Seçimler sonucunda Likud tek başına iktidar olacak sandalye sayısına ulaşamadı. Ama İsrail'de gerici bir koalis-

yonun yolu açıldı. Çünkü Likud'la birlikte oyları artıran ve ülkenin üçüncü büyük politik örgütü durumuna gelen Değişiklik İçin Demokratik Hareket, Likud'la koalisyon kurmaya hazır olduğunu açıkladı.

İsrail'in yeni başbakan adayı Menachem Begin siyonist-emperyalist ittifakının denemeli ve güvenilir adamı. İsrail devletinin kuruluşundan önce birçok siyonist örgütün yeraltı çalışmalarında etkin rol oynamış, 91 kişinin ölümüyle sonuçlanan Kudüs'teki King Davit otelinin dinamitlenmesi, 250 Arap köylüsünün canlarını yitirdiği Der Yasin köyü katliamının mimarlarından, Menachem Begin'in İsrail'de emekçi sınıflara karşı baskıcı bir politika uygulayacağı şimdiden biliniyor. Ancak dış politika ve özellikle de Yakın Doğu bunalımı konusunda daha katı ve bunalımı körükleyici bir politika izleyeceği daha şim-

diden resmi olarak başbakan olmadan yapıtı açıklamaları ortaya çıktı.

Menachem Begin değil Filistin halkının haklı toprak taleplerini gözönünde bulundurmamak, Filistin halkının varlığını bile kabul etmiyor. İsrail'in Batı Şeria'daki işgal ettiği topraklardan çekilmesi konusunda sorulan bir soruya verdiği yanıtta bunun söz konusu olmadığını, "bu toprakların Juda milletinden vadedilmiş" olduğunu din kitaplarından örnekler vererek anlattı. Begin daha sonra da "dini bütün" bir politikacı olan Carter'ın kendisini anlayacağı umduğunu belirtti. Dış politika konusundaki marifetlerini birer iktidar ortaya dökmeye başlamış olan Carter'in Begin'i anlayıp anlamayacağı yakında ortaya çıkacak.

Begin'in seçim zaferinden sonra bütün dünya ilericiler kamuoyu, İsrail-Arap sorununun çözümünün daha da açmazla sürüklenilebileceğini belirttiler. Ancak Filistin Kurtuluş Örgütü'nün de katılacağı Cenevre görüşmeleri için verilen müca-dele kesintisi sürdürülecek. Dünyadaki tüm anti-emperyalist ve ilericiler bu müca-deleyi sürdürürken İsrail'deki ilericiler artan desteğinden yararlanacaklar.

İsrail emekçileri arasındaki bilinçlenme Barış ve Eşitlik İçin Demokratik Cephe'nin seçim başarısının başlıca nedeni. Bu cephenin başkanı İsrail Komünist Partisi (Rakah) çekiyor. Seçim sonunda Rakah Partisi Parlamento'da altı sandalye elde etti. İsrail'i tüm sosyalist, demokrat ve ilericilerin bu başarısı, sosyal demokrasinin egemen sınıflara bütünleştiği ve gerici iktidar adayı olduğu bir ortamda İsrail'de demokrasi ve Yakın Doğu'daki barış açısından önem taşıyor.

Gromiko ve Vance Cenevre'de silahsızlanma sorunlarını görüştüler

Daha önce Vladivostok'ta yapılan Stratejik Silahların Sınırlanılması Andlaşmasının ışığında ikinci bir andlaşma imzalanabilmesi için SSCB ve ABD Dışişleri Bakanları Cenevre'de yeniden bir araya geldiler. Gromiko ile Vance arasında yapılan görüşmede bu andlaşmanın gerçekleştirilebilmesi için gerekli hazırlık çalışmalarının durumu ayrıntılı biçimde ele alındı.

Görüşmeler sonunda yayınlanan ortak bildiriye, Cenevre görüşmelerinin yararlı olduğu, daha sonra yapılacak görüşmeleri kolaylaştıracak bazı ortak çerçevelerin saptandığı bildirildi. Ayrıca daha önce üzerinde uzlaşma olmayan bazı konularda tarafların görüşleri arasında yakınlaşma sağlandı. Stratejik silahların sınırlandırılması konusunda birinci geçici anlaşmanın yerini alabilecek yeni andlaşmanın bir an evvel imzalanabilmesi için henüz kesin biçimde uzlaşmazlık yaratan konuların ele alınacağı görüşmelerin yapılması gereği üzerinde duruldu.

Ayrıca ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'in geçtiğimiz Mart ayında Moskova'ya ziyareti sırasında varılan anlaşma uyarınca SSCB ve ABD heyetleri genel silahsızlanma konularında da görüşmeler yaptılar.

Bu görüşmelerde yeni tür ve sistematik kitlesel imha silahlarının yapımı ve üretiminin yasaklanmasıyla ilgili sorunlar ele alındı. Görüşülen konular arasında radyolojik silahların yasaklanması ile ilgili imzalanması düşünülen andlaşmanın hazırlık çalışmaları da vardı.

Silahsızlanma Komitesi'nin girişimleriyle kimyasal silahların tüm ve etkin biçimde yasaklanabilmesini sağlamak için, tehlikeli ve öldürücü kimyasal maddelerin birer savaş aracı olmaktan çıkarılması konusunda uluslararası bir konvansiyon hazırlanması sorunlarının görüşülmesi sürdürüldü. Bu konuda Cenevre'deki görüşmeler 1974 yılında yüksek düzeyde varılan anlaşmalar temeli üzerinde yapıldı ve Ağustos 1976 ve Nisan 1977'de Cenevre'de yapılan görüş-

melerin bir devamı oldu.

Silahsızlanma konusunda Cenevre'de son olarak yapılan görüşmeler böylece bütün dünyada yumuşama havasına yaygınlık kazandırılması yolunda yeni bir adım oluyordu.

ETYOPYA'DA İLERİ ADIMLAR

Etyopya, çok uzun bir süre Habeşistan İmparatorluğu adını taşıdı. Diğer Afrika ülkelerinden fark olarak Habeşistan uzun süre batılı sömürgecilerin saldırılarından kendini koruyabildi. Ancak sonunda İtalya'daki faşizm II. Dünya Savaşı öncesinde buraya da el uzattı. Habeşistan'ın esareti uzun sürmedi. Ancak faşizmin boyunduruğundan kurtulmakla Etyopya halkının çileleri sona ermemişti. Aslanlar Aslanı Haile Selasiye kendi iktidarı sürdürülebilirliğine uğruna Etyopya halkını perişan eden feodal üretim ilişkilerini koruyordu. Ne var ki Etyopya halkında feodal düzene karşı hoşnutsuzluk başlamıştı. Sonunda ileriçi subayların başını çektiği bir hareket Selasiye'yi tahttan indirdi. Gerici güçler bu devrimi hareketi yenilgiye uğratabilmek için çeşitli yöntemleri denediler. Zaman zaman başarılı oldular. Fakat devrimi gerçekleştiren güçler halkla sıkı ilişkiler kurmaya başlayınca gerici güçlerin komploları boşa çıkarılmaya başladı. Bugün Etyopya Afrika kıtasının devrimi doğrultudaki ülkelerinden biri.

Etyopya geçici Askeri İdari Konsey tarafından yönetiliyor. Bu konseyin başkanı Mengistu Haile Mariam. Geçtiğimiz Şubat ayında devrime yöneltilen son saldırılardan sonra Askeri Komite devrimi savunmak üzere halkı silanlandırma kararını aldı. Devrim kendini savunma durumundan saldırmaya geçiyordu. Ülkede bir karşı devrim komplosu hazırlayanlar hevesleri kursaklarında kaldı. İşçi sınıfı devrime ihanet kalkışınları hakettikleri dersi veriyordu.

Etyopya'da son olarak gerçekleştirilen toplumsal ve ekonomik dönüşümler ülke emekçileri tarafından korunuyor. Etyopya'daki bankalar, sigorta şirketleri, büyük sanayi işletmeler kırsal bölgeler ve kentlerdeki topraklar millileştirildi. Emekçilerin yaşam koşulları, sağlık ve eğitim hizmetleri iyileştirildi. Yedi milyon köylü birliklerde toplanarak kendi işlerini kendileri yönetiyorlar. Birçok yerde başlangıçta birer idari kuruluş du-

rumunda olan birlikler üretim kooperatifi haline geldiler. Son Çalışma Yasası herkese çalışma hakkı, ücretli izin, sosyal güvenlik, 8 saatlik işgünü gibi bazı temelli haklere tüm ülkede geçerlilik kazandıyordu.

1976 yılının 21 Nisanında o sırada Askeri Konsey'in başkan yardımcısı olan Haile Mariam yaptığı bir radyo-televizyon konuşmasıyla Etyopya halkına seslenmişti. Mariam bu konuşmasında yeni rejimin Ulusal Demokratik Devrim Programını açıklıyordu. Bu programın temel hedefi, Etyopya halkının feodalizm ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılıp, ülkenin sosyalizme doğru ilerlemesi için gerekli koşulları hazırlanması olarak belirleniyordu. Mariam'ın yaptığı açıklamada daha sonra, program uyarınca Etyopya'da köylülükle yakın ittifak içindeki işçi sınıfı tarafından bir demokratik halk cumhuriyeti kurulacağı vurgulanıyordu. Devrimin öncülüğünü sosyalist ideolojiye bağlı işçi sınıfı partisi yapacaktı. Bu yolda halk kitlelerini örgütlemek, onları eğitmek ve bilimsel sosyalist ideolojinin propagandasını yapmak üzere geçici bir büro kuruldu.

Ancak egemen sınıflar ülkeyi devrimci yolundan çevirne girişimlerine bu açıklamanın hemen ertesinde başladılar. Mariam'ın açıklamalarının ertesi günü başkentte düzenlenen gösterileri Devrimci Halk Partisi yönetiyordu. Bu partinin çekirdeğini küçük burjuva anarşistler ve bazı göçmen unsurları oluşturuyordu. Bu partinin başlıca isteği iktidarı derhal sivil bir yönetime devredilmesiydi. Oysa güçlü bir kitle örgütünün bulunmadığı bir ortamda böyle bir harekete girilmesi olsa olsa karşı devrimin hortlamasına yarayabilirdi.

Etyopya'ya içinde bulunduğu süreçten geri çevirmek isteyen güçler arasında eski velleht prens Asfa Wossen'in bulunduğu Etyopya Demokratik Birliği adı büyük toprak sahipleri ve feodal aristokrasinin temsilcisi örgüt de var. Bu örgütün karşı devrimci eylemler arasında köylü hareketi önderlerine karşı saldırı-

ETIOPYA'DA İLERİ ADIMLAR

lar düzenleme, etnik bölünmeler ve ayrılmalar yaratma ve ekonomik sabotaj uygulanabilir.

Bütün bu çabalara rağmen Etyopya'

daki ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerlemeden yana hareket için ve dış gerici mihrakların oyunlarını birer birer bozarak ilerlemesini sürdürüyor.

DEMOKRASİ VE SOSYALİZM BİRBİRİNDEN AYRILAMAZ

Alman halkının faşizm boyunduruğundan kurtuluşunun 32. yılı dolayısıyla Sovyetler Birliği'nde yayınlanan haftalık Novoe Vremya dergisi, Alman Demokratik Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı yardımcısı Gerald Götting imzalı bir yazıya sayfa larında yer verdi. Yazı şöyle başlıyordu: "Sosyalizm ve demokrasi birbirinden ayrılmaz." Yazar bu gerçeğin Rusya'daki sosyalist devrimden sonraki 60 yılın deneyimiyle kantlandığını belirtmektedir.

Götting yazısının ilk bölümünde, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde çıkarılacak yeni İş Yasası'na değinmektedir. Söz konusu İş Yasası biçiminde üretim sürecine daha etkin biçimde katılmasını öngörmektedir. Bu yasanın hazırlanmasına işyerlerindeki tartışmalarda tüm işçi ve emekçiler katılmışlardır. Yazar şöyle diyor: "Ekonomik ve toplumsal politikamın birliğini yansıtan toplumumuzun temel amacı sosyalist üretimin büyüme oranının hızlandırılması, ekonomik etkinliğin yükseltilmesi, bilimsel ve teknolojik ilerlemeye ivme kazandırılması, maddi ve kültürel yaşam standartlarının iyileştirilmesi yolunda emeğin üretkenliğinin artırılmasıdır. Bu görev yetne getirildiği ölçüde sosyalizmin te-

mel ilkesi olan 'herşey halkın iyiliği için herşey insanın mutluluğu için ilkesi'ni gözetilerek daha etkin biçimde ortaya konmuş olur." Bu bölümde daha sonra, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde gerçekleştirilen ekonomik kazanımlara somut örnekler verilmekte ve sosyalist demokrasinin maddi üretim alanından başladığı belirtilmektedir.

Yazının ikinci bölümü Alman Demokratik Cumhuriyeti'ndeki temsili örgütler konusunda ayrılmıştır. Yazar şöyle diyor: "Bu temsili organların bileşimi, görevleri ve etkinliklerinin niteliği çalışan halkın demokratik merkezîyetçilik temeli üzerindeki egemenliğini yansıtır." Bu organlar, yurttaşların politik, kamuusal ve kültürel işlerde etkin bir yer almasını sağlamak için çalışır. Bu görevin yerine getirilmesinde seçilmiş kuruluşlar kitle örgütleriyle yakın işbirliği içinde dirler. "Bundan sonra 200.000 yurttaşın Alman Demokratik Cumhuriyeti'ndeki temsili kuruluşun üyesi olduğu söyleniyor. Burada yazar kitle örgütlerinin sendikalar üzerinde uzun uzun durmaktadır, üye sayıları hakkında bilgiler vermektedir. Bu bölümün sonun-

da hükümetin yönetimi ve kitlelerin kamu işlerine katılmasının tüm yurttaşların politik özgürlükleri ve toplumsal haklarının güvencesi olduğu gerçeği vurgulanmaktadır.

Götting'in yazısının son bölümü demokrasinin politik alandaki uygulamasından söz etmekte ve "Ulusal Cephe" başlığını taşımaktadır. Burada Alman Demokratik Cumhuriyeti'ndeki Sosyalist Birlik Partisi'nin dışında Hıristiyan Demokrat Birlik, Liberal Demokratik Parti, Demokratik Köylü Partisi ve Ulusal Demokratik Parti'nin tüm devlet kuruluşlarında Sosyalist Birlik Partisi'nin liderliğinde işbirliği içinde oldukları belirtilmektedir. Yazar Alman Sosyalist Birlik Partisi'nin bu liderlik sıfatının işçi sınıfının partisi olarak tarihsel olarak doğrulanmış ve denemiş olmasından geldiğini söylemektedir. Ülkedeki partiler arasındaki ulusal cephe Alman halkının nazizmden kurtuluşundan hemen sonra Alman Komünist Partisi'nin girişimiyle oluşturulmuştur. Yazar Ulusal Cephe konusundaki düşüncelerini şöyle formüle ediyor: "Sosyalist bir halk hareketi olan Ulusal Cephe, örgütsel olarak işçi sınıfıyla kooperatiflerde örgütlenen köylüler, aydınlar ve diğer çalışan kat-

manların ittifakını yansıtır." Daha sonra Ulusal Cephe'nin gösterdiği etkinliklerin toplumda demokrasinin yetkinlik kazanmasındaki oynadığı önemli rolüne işaret ediliyor.

Götting son olarak burjuva demokrasisi-sosyalist demokrasi ilişkisi üzerinde durarak şöyle diyor: "... Sosyalist demokrasinin burjuva demokrasisi karşısındaki temel üstünlüğü burada yatmaktadır. Erich Honecker Dokuzuncu Alman Sosyalist Birlik Partisi Kongresi'nde şöyle demektedir: 'Bir kişinin hem sömürü altında inleyip hem özgür olmasının yanı sıra, çalışan halk için özgürlük, yalnızca sömürünün bittiği yerde, yani sosyalizmde söz konusudur. Aynı zamanda, proletarya diktatörlüğü işçi sınıfı ve mütteliklerinin yönetimi, çoğunluğun yönetimi demektir. Sömürüden kurtulmuş olan devletimizde bu diktatörlük gerçekten tüm halkın çıkarlarına hizmet etmektedir.'"

Götting'in yazısı şöyle noktalanıyor: "Sosyalist demokrasi deneyimi, sosyalizmin özgürlük ve insan onuruna saygının güvencesi olduğu gerçeğini giderek daha inandırıcı biçimde kanıtlamaktadır."

GOLLER VE JESTLER

ERTUĞRUL ÖZKOK

Juventus-Atletico Bilbao maçını izliyorum televizyonda. Bir gol oluyor. Güllü atan futbolcu koşuyor. Sağ yumruğu sıkılmış. Sert bir hareketle ileri fırlıyor kolunu. Seyircilere doğru. Galatasaray-Adanaspor maçında da aynı görüntü. Gökmen, her golünden sonra aynı hareketi yineliyor. Hep sıkılı yumruklar, ileri doğru sert bir biçimde fırlatılan kollar. Kendi kendime soruyorum; sporda evrensel kuralların yanında evrensel jestler mi? Gol atma eylemiyle belli bir jestin özdeşleşmesi. Bu aynı önemli değil olgunun. Önemli olan sporda jestlerin evrenselleşmesi. Doğrusu ya oldukça düşündürüyor beni bu.

Jestler, kültürel davranışlarımızın bir bölümünü oluştururlar. Usulal ya da bölgesel boyutlarda belli bir süreç içinde ortaya çıkarlar ve ortak bir belirtgenler sistemi oluştururlar. O kültürü oluşturan topluluklar için geçerli anlamlara sahiptirler ancak. Çeşitli kültür grupları aynı olguyu belirlemek için aynı jestlere başvurdukları gibi, aynı jestin çeşitli kültür gruplarında aynı anlamlara gelmesi olasıdır. Örneğin "deli misin?" sorusuyla özdeşleşen jest bize de avuç ayasının baş hizasında yukarı doğru kaldırılıp sağa sola çevrilmesiyle belirlenirken, Fransız toplumunda aynı anlamı karşılayan jest, işaret parmağının tabanca gibi başın yan tarafına tutulup eksenli etrafında yukarı aşağı çevrilmesidir. Belli bir süre öncesine kadar, bu jestlerin ulaşabilecekları en uzak alanlar, ulusal boyutlarla sınırlıydı. Bizim futbolcularımız golden sonra birbirlerine sarılıp kutlardı.

Jestlerin toplumun üyeleri arasında yayılıp benimsenmesi görsel yollarla olur. Ve bunlar her toplumun kendine özgü kültürel öğelerin etkileşiminde bulunduğu bir süreç içinde ortaya çıkarlar.

Ancak son yıllarda günlük yaşamımızda rastladığımız evrensel jestlerin sayısı giderek artıyor. Usulal ve kültürel sınırlar dayanamıyor artık bunların zorlamalarına. Kesin bir nedensellik bağı kurmak istemekle birlikte yine de bunun kökeninde uluslararası ilişkilerin artması ve özellikle de televizyonun yaygınlaşması olgusunun bulanabileceğini düşünmekten alıkoymuyorum kendimi. Böylesine yaygın bir kitle iletişim aracının böyle bir işlevi yüklenileceğini düşünmek de ürktüüyor biraz beni. Öyle ya, jestlerinden paçayı kaptıran yerel kültürlerin künyeye gelip tuz olma tehlikesi var. Peki denilecek, bunda tehlikeli olan ne? Kültürlerin evrenselleşmesine karşı mısın? Ha o zaman burada bir nokta koyalım. Kültürlerin evrenselleşmesiyle, yalnızca birkaç egegen kültürün evrenselleşmesini birbirine karıştırmayalım. Yoksa çeşitli kültürlerin evrenselleşmesine, bu kültürlerin içine evrensel öğelerin girmesine evet. Evet ama, televizyon ürünleri pazarının bugünkü durumu hiç de bunu yansıtmıyor. Gelişmiş ülkelerden bizimkisi gibi az gelişmişlere doğru tek yönlü bir program akışı var. Başka bir deyişle tek yönlü bir kültür akımı. UNESCO Uluslararası Özgür Haber Akımı Dairesi Başkanı Hıfzı Topuz'un deyişleriyle bir

televizyon emperyalizmi söz konusu olan.

Kültürlerin evrenselleşmesi yanında düşünce ve davranış biçimlerinin evrenselleşmesi geliyor aklıma. Kitle iletişim kuramcılarının bazılarının savlarına karşın, bu araçlar düşünce biçimlerinde henüz bir teklifik sağlamadılar. Ama yine de sormadan edemiyor insan; jestlerimizi koşullandıran bu araçlar, düşünce biçimlerimizi de niye koşullandıramasınlar diye. Öyle ya davranış ve düşüncelerimiz arasındaki ilişki açık. Jestlerimiz bir anlamda düşüncelerimizin dildışı biçimde dışa vurulması. O zaman, yumruğumuzu sıkıp ileri fırlatmamızda salt estetik kaygu ötesinde, düşünmeyle ilgili bazı şeyler aramak doğal olmuştur mu? Düşünce biçiminin evrensel jestlerle özdeşleştirilmesine bir örnek daha: Yakın mesafe dövüş biçimlerinin bütün dünyada faşist gönişçe benimsenmesi ve bununla ilgili bazı jestlerin bu grupların sembolü haline gelmesi. Bu da düşündürüyor beni. Dışa vurumu terörcü yollardan geçen bir düşünce ve bu süreçle özdeşleşen evrensel jestler. Doğal kültür ortamımızın oluşturduğu jestlerin yanında kitle iletişim araçlarının yaydığı yapay evrensel jestler sistemi. Buradan, "jestlerimize egemen olan, düşüncelerimize de egemen olur" gibi sonuçlar çıkarmak doğru değil elbet. Amerikan televizyonu bir çocuk maması, bir X deterjanı konusunda kitleleri koşullandırıp, düşünceleri satın alma eylemine döndürmede gösterdiği başarıyı, siyasal tercihlerin koşullandırılmasında aynı ölçüde gösteremiyor. Ya da siyasal tercihlerde televizyon her zaman en çok kullanana yarar sağlamıyor. De Gaulle de böyle gitti. Elindeki koskoca televizyon kurumuna karşın. Bizde de MC Hükümetinin yerle bir olacağı gibi. Ama yine de uzun sürede ortaya çıkabilecek bir duruma dikkati çekmede yarar var. Şöyle düş gücümüzü biraz zorlarsak televizyonumuzun ünlü biyonik adamı gelebilir gözümüzün önüne. Biyonik sözcüğü dıştan kontrollu olgusunu içeriyor biraz. Ya da yarı dıştan kontrollu. Hani bilim-kurgu evrenin tuzaklarına kapılmak istemiyorum kendimi. Ama yine de bu 6 Milyonluk Adam'a değinmeden edemeyeceğim. Denetimli jestler, davranışlar ve düşünce biçimi. Sanki bir geçiş insanı. Evrensel jestler -biyonik adam-mekanik adam zinciri. Kapitalizm insan davranışına yönelik zincirini mi örüyor yavaş yavaş.

Bütün bu olguların yanında, bunlara koştur bir tehlike daha var. Yüzyılımızın sonunda kitlelerin demokratik özelemlerinin bastırılmasında kullanılan yöntemlerin de evrenselleşmesi. Demokratik özelemlerin dile getirildiği, yüzbinlerce katıldığı toplantıların toplu kırımlara dönüştürülmesinde sahneye konan oyunların senaryoları evrensel. Oyuncular değişiyor ancak. Bir de tabutları. Ama unutulmasın. Jestlerin evrenselleşmesi yalnızca Gökmen'in, Müller'in, Keegan'in her golden sonra sıkıktıkları yumruklarda somutlaşmıyor. Değişiklik ve hakça bir düzen isteyen kitlelerin egemen güçlere doğru uzattıkları parmakları da, verdikleri yanıtların evrenselleştiğini gösteriyor.

12-Marksizm ve Maoizm (V. Krivtsov) (Tükendi)	20 TL.
13-Latin Amerika'da Devrim (W. M. Breuer-B.Hartmann-H. Lederer)	15 TL.
14-Çağdaş Troçkizm ve Karşı Devrimci Özü (M.Basmanov)	20 TL.
15-Planlama Kalkınma ve Türkiye (Yalçın Küçük)	22.50 TL.
16-Portekizde Özgürlüğün Şafağı (Alvaro Cunhal)	17.50 TL.
17-Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi (II) (Jack Woddiss)	12.50 TL.
18-Tarımda Kapitalizmin Gelişimi ve Toprak Rantı (Gunther Hoell)	10 TL.
19-Pentagon ve Amerikan Üsleri (Igor Melnikov)	7.50 TL.
20-Teoride ve Pratikte Burjuva Demokrasi (A.Mishin)	7.50 TL.
21-Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi (B.Ponomarev) (Toplatıldı)	30 TL.
22-Marksist Felsefe Yazıları (K. Marx-F.Engels-V.I.Lenin)	22.50 TL.
23-Maoizmin Ekonomik Teorileri (E. Korbash)	12.50 TL.
24-Bulgaristan'da Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş Sorunları (Bulgaristan, Bilimler Akademisi)	30 TL.
25-Din Bilim ve Felsefe (Howard Selsam)	12.50 TL.
26-SBKP 25. Kongresi Raporlar - Kararlar - Konuşmalar	17.50 TL.
27-Gerçekliğin Tarihi (B. Suchkov)	25 TL.
28-Siyonizm ve Dünya Politikasındaki Rolü (H.Lumer)	15 TL.
29-Marksizm ve Dönek: Garaudy (H. Morjan)	15 TL.
30-Luis Corvalan (EduardoLabarca) 2. Dizi, 1. Kitap	12.50 TL.
31-Marksist Ekonomi Politikte Ücret ve Türkiye'de Ücretler (A. Dorsay-H. Sait)	15 TL.
32-Marx'ın Düşüncesinin Gelişimi (V.S.VYgodski)	15 TL.
33-Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi (III) (Jack Woddiss)	15 TL.
34-Sosyalist Ülkelerde Kooperatifçilik Üzerine (R.Karalar-Z.Üskül)	15 TL.

1-Feodal Toplumdan 20. yüzyıla (Leo Huberman) (İkinci Baskı) (Genişletilmiş)	20 TL.
2-Emperyalizmin Türkiye'ye Girişi (Orhan Kurmuş) (Tükendi)	20 TL.
3-Aydınlar ve Sınıf Mücadelesi (A. Casanova-Cl. Prevost-J. Metzger) (Tükendi)	10 TL.
4-Bilimsel Sosyalizm ve Sosyal Demokrasi (V. Vassine-S. Gribanov-I. Oundassy-nov) (İkinci Baskı)	10 TL.
5-Diyalektik ve Tarihi Meteryalizm (A. Spirkin-D. Yakhot) (İkinci Baskı)	17.50 TL.
6-Kapitalizmin Ekonomi Politikası (M. Rynnda-G. Chernikov) (Tükendi)	25 TL.
7-Sendikalar Üzerine (K. Marx-F. Engels-V.I. Lenin)	25 TL.
8-Endüstrileşme Sürecinin Temel Sorunları (Yalçın Küçük)	30 TL.
9-İki Açılan Türkiye İşçi Partisi Davası (Behice Boran)	15 TL.
10-Yeni Devrim Teorilerinin Eleştirisi (I) (Jack Woddiss)	15 TL.
11-Şili Devriminin Öğrettikleri-ITT Belgeleri (Rene Castillo)	12.50 TL.

SANATÇILAR, AYDINLAR VE SEÇİM

MESUT ODMAN

Önce, bir yanlışa değinmek gerek. Buna, bir anlamda, sanatçılara ilişkin olarak yapılan bir haksızlık da denebilir. Daha çok, sanatta "mutlak özgürlüğün" savunucusu, genel olarak da özgürlük ve demokrasi havarisi olarak ortaya çıkanların yaptığı bir haksızlık bu. Sanatçıların, ancak, "mutlak özgürlüklerini" sağlamak ya da korumak için, bu sınırlar içinde siyasal sorunlarla ilgilenilebilecekleri ileri sürülüyor. Bunun ötesindeki bir ilginin, "özgürlüğü" zedeleyeceği ya da yok edeceği söyleniyor.

Oysa, başta sosyalizmin bir bilim haline gelişi ve gelişmesi olmak üzere, bilimsel ve teknolojik ilerlemeler, bütün çağdaş insanlar için olduğu gibi sanatçıların için de yeni boyutlar getiriyor. Bunlar, sanatçıların dünyayı algılayışlarını, dolayısıyla, sanatsal çalışmalarını olduğu kadar bir insan olarak hayata katılışlarını da etkiliyor, değiştiriyor. Sahte bir sorun olan "özgürlüğün zedelenmesi"nin yerini, "seçme", "bağlanma", "yığınlarla bağ kurma" gibi gerçek sorunlar almaya başlıyor.

Önemli ayrılık noktalarından biri burada karşımıza çıkıyor. Sosyalistler, sanatçıların görev bekliyorlar, onlara önemli sorumluluklar veriyorlar. Çünkü sosyalizm sanatı son derece ciddi bir iş olarak ele alıyor. Sosyal demokrasinin, burjuvazinin bir takım incelemeler taşıyan güler yüzlü olma işlevini üstlenen kesimi ise, sanata, dokununca kırılıp bozulacak, binbir özenle yetiştirilmiş nadide bir çiçek olma onurunu taşıyor. Neruda'nın dediği gibi, "Bir şairin kendisini 'küçük bir tanrı' saymasını, kapitalizm daha uygun görüyor. Bu kani, ya da bu davasını, egemen sınıfları hiç tedirgin etmiyor. Şair heyecanlanıp tannılara özgü yapayalnızlığında direnince, satın alınması ya da ezilmesi zorluğu da kalmıyor. Bu arada ise dünya kendi yolunda, kendi göz kamaştırıcılığında sarıslarak ilerliyor."

Fransa'nın en büyük şairlerinden Paul Eluard için sosyalist olmak "şairleri ve kendi hayatıyla insanlık değerlerinden ve insan sevgisinden yana olmak anlamını taşıyor." Şiirlerini onbinlerce işçinin şapkalarını çıkararak dinlediği Pablo Neruda ise bir sanatçı olarak aldığı en büyük armağanı şöyle anlatıyor: "Yerin yedi kat dibindeki ocaklardan, toprağın içine giren dımdık galerilerden, sanki cehennemden geliyormuş gibi, yaptığı berbat işten suratı bitkin, toz dangözleri kıpırdırması bir adamın yeryüzüne çıkıp da yarıkları ve nasırları ile kuru bozkır topraklarını andırın o elini uzatarak, sana 'Seni çoktandır tanıyorum ben, kardeş!' dediği ve gülümsediği anda en büyük armağanı almış gibi olursun. Benim şiirim aldığım defne dalından taçtır bu." Sanatçıya böyle bir armağanı kazandıran sosyalizmdir, sosyalizmden yana olmaktır, sosyalizm mücadelesine katılmaktır.

Sanatçılar ve aydınlar için demokratik bir ortamın önemi çok açık. Ama bütün ilerici, demokrat, sosyalist sanatçı ve aydınlar, dünyada ve Türkiye'de anti-demokratik, faşist baskılar karşısında yalınlığa kapılmayan yaratıcı bir geleneğin mirasına sahip çıkmak durumundalar. Bu mirasa sahip çıkınca da, genel olarak demokrasi mücadelesinde sahte umutlara teslim olmak gerektiğini kavnyorlar.

Bugün Türkiye'de uzuncu bir zamandır yaratılıp sürdürülen bir "toplumsal panik" ortamı var. Orhan Silier, Yurt ve Dünya Dergisinin üçüncü sayısındaki "Ya Cumhuriyet Halk Partisi, Ya Faşizm Mi?" başlıklı yazısında, bu ortamın nesnel ve öznel koşullarını çözümlüyor. İlericilik ve sosyalistlik adına ortaya atılan bu aldatıcı ve kısır ikilemi irdeliyor.

Böyle bir ortamda, CHP ve kayıtsız-koşulsuz onun kuyruğuna takılan, faşizm karşısında tek almaşık olarak CHP iktidarını gösteriyorlar. Sanatçı ve aydın olmanın sorumluluğu, bu iddiayı, en azından, kuşku ile karşılamayı gerektiriyor.

İlk ve en kanlı faşizm deneylerinde birini yaşamış olan bir Alman aydını, 1930'ların sonunda şöyle diyor: "Kapitalizmden söz etmek istemeyen, faşizmin adını ağzına almasın." CHP'nin, özellikle son iki yıldır, faşizmin ekonomik temellerine saldırdığını işiten var mı? Vehbi Koç'un "Benim için AP ile CHP arasında fark yoktur" dediğini duymayan kaldı mı? CHP'nin Avrupa sosyal demokrasisinin en gerici kanadı ile kurduğu gönüllü ve sıkı fıkı ilişkilerin hikayelerinin eski gazete sayfalarında kaldığı mı sanılıyor?

"CHP bütün öteki sosyal demokrat partiler gibi faşist hareketin sınıfsal ve ülke dışı kaynaklarını gereği gibi göremeyen; devletin niteliğini kavrayamadığı için faşizmin araçlarını doğru teşhis koyamayan; faşizmin tirmanışının engellenmesinin temel aracı olan örgütlü kitle direnişini küçümseyip parlamentoları kulislere içine hapsolünen; (...) faşizme karşı güçlerin birliğini, dayanışmasını reddeden bir mücadele anlayışı içindedir.

Faşizmin, hem de güncel bir tehlike olarak faşizmin kaynakları CHP'nin iktidarı ile etkisizleştirilemez. Faşist tirmanışın karşısına güçlü bir şekilde çıkılabilmesi, emperyalizme bağların kopartılması yönünde somut adımlar atılmasına; büyük, tekeli sermayenin tahakkümünün kırılmasına, giderek ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Bu görevler, CHP'nin başarabileceği, başarmaya niyetli olduğu görevler değildir. İşçi ve emekçi kitlelerin, tüm demokratik güçlerin örgütlü birlik ve dayanışmasının sağlanmasının yolu CHP'ye istlenmeyeceği görevler yüklemek değildir." (Yurt ve Dünya, adı geçen yazı, sayı 3, s.485)

İşte bu CHP, toplumun başka kesimlerine olduğu gibi, sanatçılara ve aydınlara da "özgürlük ve demokrasi" vaat ediyor. Ama hiç bir iş ya da güçbirliğine niyeti yok. Vaadinin tek güvencesi, söz vermiş olması.

12 Mart'ı yaşamış ilericiler, o dönemin, neredeyse törenselleşmiş bir niteliğe bürünen kitap toplamlarını, kitap yaktıklarını çok iyi bilirler. Bu işlerin yürütücüleri olan Kayacan'ların, Özyıldırım'ların adlarını unutmak içinse fazla zaman geçmedi dahi.

Herkes al tın yaldızlı bir tas içinde özgürlük sunan CHP, bir yandan da sermayenin has partileriyle "komünizm tehlikesi"ne karşı en güvenilir engel olma yarışına giriyor. Bu "komünizm tehlikesini önleme"nin ne menem bir şey olduğunu, Türkiye'de yaşayan ilericilerden daha iyi bilen var mıdır acaba?

Aynı CHP, demokratik güçlerle hiç bir iş ve güçbirliğine yanaşmazken, kitap toplayıcılarla, işkencelerin sorumlularıyla, siyasal geçmişinde anti-komünizmden başka mirası olmayan Etem Kılıçoğlu gibi siyasilerle işbirliği yapmakta herhangi bir sakınca görmüyor. Onlarla birlikte kuracağı bir "iktidar"la özgürlük ve demokrasi getireceğine söz veriyor.

İlerici sanatçıların ve aydınların, böyle bir CHP iktidarının nereye varacağını kestirmeleri güç olmasa gerek. Bu yüzden, demokratik toplumsal muhalefetin parlamentoya da en etkin biçimde yansıtılması için mücadele eden sosyalistlerin yanında yer almaları, her şey bir yana, aydın olmanın dayattığı bir sorumluluktur.

Kemal Özer'in şu dizesi, 5 Haziran için de geçerliliğini koruyor:

"İnanma kardeşim
edilen söze, verilen umuda
salınan güvenciler!
Ak değildir arınmanın rengi her zaman,
barışın simgesi güvercin değildir,
özgürlük değildir salvermenin anlamı!
İnanç bu kadar kolay çelinir mi deme
yanlış bu kadar kolay gizlenir mi deme.

**BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN**

GÖRÜŞ

SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM

KURTULUŞ SOSYALİST BİR DÜZENLE MÜMKÜNDÜR

"Genel Kurul, özel olarak sendikaların, genel olarak tüm demokratik kitle örgütlerini örgütsel yapıları ve amaçları bakımından parti gibi görüp, teorik düzeyde ne söylenirse söylenir, bu anlamda bir çalışma içerisinde olan kişi, grup ve grupçukları sapma olarak niteler. Genel Kurul, yanlış çalışmalara ortam hazırlayan bahaneçi anlayış dahil, tüm sapmalara karşı amaçsızca mücadele edilmesini sendika yönetimine ve tüm üyelere görev olarak verir."

SINIF AHLAKI

Tüzükte yapılan değişikliklerden diğer bir önemlisi de yöneticilerin ücretlerine ilişkindir. Yeni duruma göre sendika ücretli yöneticileri, bir işçi kuruluşunda, işyerlerinin yönetim kurullarında, parlamenter olarak ya da belediye yada il daimi komisyon üyeliklerinde görev olarak bu iş dolayısıyla ücret ya da ödenek alıyorsa kendilerine sendikalarındaki ücretleri ödenmeyecek. Aynı biçimde, ücretli yöneticilerden emekli olarak bir sosyalgüvenlik kuruluşundan aylık bağlananlar da, görevlerini sürdürüyorlarsa bunun için ayrıca ücret alamayacaklar.

Böylece sendikaların her kademe yönetiminde görev almış yöneticilerin, yöneticilik ilkesi olarak, sendika yöneticiliğinin iş değil görev olduğu maddeleşmiş oluyor. Bu konuda Sosyal-İş Genel Başkanı Özcan Keşecik gerçekleştirilen değişikliklere ilişkin olarak görüşlerini şöyle özetledi: "İşçi sınıfı ahlakını, sosyalist ahlakımızı, sınıf sendikacılığını ilkelirini ki, tüm bunlar bugüne kadar Sosyal-İş'te uygulananlardır tüzük hükümlü haline getirmiş bulunuyoruz. Bu bakış açısı Türkiye'de ilk kez Sosyal-İş'te Beşinci Genel Kurul ile gerçekleştirildi."

DİSK'DE İLKELİ BİRLİK

Genel Kurul'un sunulan rapor ve belgeler arasında önemli bir Sosyal-İş'in "otomatikman" DİSK üyeliğinden düştüğü savı ile "düşmediğinin" saptanmasına ilişkin broşür. Olayın bir yıllık öyküsünü, yorumsuz bir biçimde, yalnızca belgeleri ve yazışmaları sıralayarak veren broşür, sendikaların DİSK üyeliğiyle ilgili olarak açtığı davanın sonuçlandığını haber vererek son buluyor. Hükümün ilgili bölümü davalı DİSK'in Sosyal-İş Sendikasının otomatikman üyelikten düştüğü yolundaki yazısının geçersizliğine bu surette vaki muarazın önlenmesine davacı sendikaların üyeliğinin devam etmesine" karar verildiğini belirtiyor.

Böylece, ilerici sendikal birliğin DİSK ilkelileri ile DİSK'te sağlanması yolundaki bir engel daha aşılıyor oluyor. Sosyal-İş, güçlenerek çıktığı Beşinci Genel Kurul'unun getirdiği tüzük değişiklikleri ve benimsediği kararları ışığında bugüne kadar sürdürüldüğü mücadelesini daha kararlı olarak yürütecek.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU PARTİSİ İLE GERÇEKLEŞİR

İşçi sınıfı sendikaları, örgütsel yapıları bakımından kitleseldir. Amaçları bakımından da, işçi sınıfının ekonomik çıkarlarını burjuvaziye karşı savunmak; sömür oranını, koşulları öngöreceği en ileri şekilde azaltmak; işgüvenliği ve yaşam koşullarını iyileştirmeyi amaçlamak ve bu doğrultuda en kararlı mücadeleyi vermekle yükümlüdür.

İşçi sınıfımızın sendikal planda verilen mücadelesinin ekonomik, demokratik, ideolojik ve politik mücadele bütünlüğü içinde ele alınması kesin bir zorunluluktur. Ancak bu bütünlüğün sağlanması, ilkel bir çalışma anlayışına sahip olmakla ve bu yönde uğraş vermekle mümkündür.

İşçi sınıfı partisi ise; örgütsel yapısı bakımından kitlesel değildir. Örgüt yapıları, işçi sınıfı ve müttefik emekçi kitlelerin, tüm demokratik küçük burjuva katmanların en bilinçli ve en öncü kişilerinden oluşur. İşçi sınıfı partisi, amacı bakımından da özel olarak sendikalardan ve genel olarak tüm demokratik kitle örgütlerinden ayrılır. Parti, toplumun tüm çelişkilerini çözmeye mücadelesi vermekten başka, başta işçi sınıfı ve müttefik emekçi kitlelerle tüm halkın kurtuluşu demek olan iktidara geliş mücadelesi verir. Başka bir deyişle, işçi sınıfı partisi, işçi sınıfının dar sınıfsal çıkarlarını değil, tüm topluma yönelik bir mücadeleyi amaçlar.

Böyle bir değerlendirmeden hareketle, genel kurul belirtilen maddeyi şöyle bağlıyor:

DİSK üyesi Sosyal-İş Sendikası'nın Beşinci Genel Kurulu 16-18 Mayıs günlerinde yapıldı. Bir önceki devrede görevli yürütme kurulu üyeleri ve genel başkan Özcan Keşecik, yeniden bu görevlere seçildiler. Genel Kurul'un önemli sonuçlarından biri, ileriye dönük hedeflerin saptanmasına uygun olarak değiştirilen ana tüzüğün, sendikaların amacına ilişkin olan maddesi. Yeni biçimiyle amaç şöyle:

"Sosyal-İş Sendikası, ülkemizin, ekonomik, politik ve kültürel düzeydeki kurtuluşunun, hızlı ve gerçek anlamda sanayileşmenin ve bağımsızlığının ancak sosyalist bir düzende mümkün olabileceğini savunur."

Amaç maddesinin daha sonraki paragraflarında bu genel görüşün anlamı açılıyor. İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları doğrultusunda verdiği mücadelesinin politik mücadelesiyle uyumlu kılınması gereği belirtiliyor. Bunun da ötesinde, uyumun kazanımların sürükülmesi açısından zorunlu olduğu da vurgulanıyor.

SENDİKALAR DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİDİR

Ayrıca, sendikalara politik örgüt işlevi yüklemek ya da bunun tam tersi sendikal mücadeleyi yalnızca ekonomik mücadeleyle sınırlamak girişimlerinin yanlışlığı da hatırlatılıyor.

Bu temel ilkelere ışığında sendikaların amacını belirten madde şöyle son buluyor:

"Üyelerin toplumsal mücadelede kazanılmış hak ve yararlarını koruyup geliştirmek, üyeleri arasında birlik, dayanışma ve yardımlaşmayı sağlamak ve sınıf bilincine ulaşmaları için çalışmak.

"Anayasamızın sosyal ve iktisadi haklar bölümünde yer alan ilkelere dinamik bir öze ele alıp hayata geçirmek, Dünya ve Türkiye'deki işçi örgütleri ile ilişki kurmak ve dayanışmayı geliştirmek, tüm çalışanların ekonomik-demokratik haklara kavuşması yönünde çaba harcamak, ekonomik, politik ve toplumsal yaşamın devrimci dönüşümü uğruna verilen mücadele doğrultusunda, üyeler arasında cins, aile, ırk, dil, din, meslek, inanç, siyasi düşünce siyasi parti ayrımı gözetmeksizin kitle örgütü olarak sınıf sendikacılığını ilkesini uygulamaktır."

Baştan sona işçi sınıfına yararlı bir disiplin içinde geçen genel kurul demokratik merkezileşmiş ilkesinin yaşama geçirilmesinin somut bir örneğini oluşturdu. Yukarıda sözü edilen, amaç maddesinin bir uzantısı genel kurul sonunda benimsenen kararlar arasında kendisini gösterdi. Altı ana başlık altında sıralanan kararlardan ikincisi, işçi sınıfının, örgütsel yapıları ve amaçları bakımından birbirinden farklı iki örgütü bulunduğunu; bunlardan birinin sınıf sendikaları, diğerinin ise işçi sınıfı partisi olduğunu hatırlatıyor.

